

ΚΕΚΡΟΥΣ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

"Εως ἄν διδαχθῶσι πολλοὶ καὶ πληθυνθῇ ἡ γνώσις.

Ἔτος Α'. — 15 Νοεμβρίου 1876. — Φυλλάδιον 17 καὶ 18.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

Ἡροδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Χειρόγραφα Ἀνέκδοτα. — Ὑγιεινὴ τῆς ψυχῆς.
— Φυσιογνωμικά. — Παρατηρήσεις. — Τὰ κατ' Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς Γυμνο-
σοφιστάς. — Ποιίλα.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΥΡΜΟΥΖΗ
1876.

ΚΕΚΡΟΨ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

Διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητάς.	Φρ.	30
Διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου	»	35
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου.	»	20

Ὁ ΚΕΚΡΟΨ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντά διὰ τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δεόν ν' ἀπευθύνωνται :

A la Société Littéraire Hellénique « L'Union » CAIRE.

Ὅσοι τῶν ἐκδοτῶν ἐφημερίδων ἢ περιοδικῶν συγγραμμάτων δὲν ἐπιθυμοῦσι ν' ἀνταλλάξωσι τὰ φύλλα των πρὸς τὸν ΚΕΚΡΟΨΑ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τό τε παρὸν καὶ προηγούμενα φυλλάδια, ἅπερ τοῖς ἀπεστάλησαν ἐπὶ ἀνταλλαγῆ.

ΚΑΤΑΚΕΙΜΕΝΟΝ
ΕΝ Τῇ ΠΟΛΕΙ ΤῆΣ ΑἰΓΥΠΤΟΥ
ΕΤΟΥΣ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὁ ΚΕΚΡΟΥΨ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἔκδοσιν πάντες οἰουδήποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὗ ἀντίτυπον ἤθελε σταλεῖ παρὰ τοῦ Ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον «Η ΕΝΟΤΗΣ.»

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὁμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ φρ. 15.

Ἐπιστατεῖ ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος «ΕΝΟΤΗΣ.»

ΑΦΡΙΚΗ

ΠΕΝΤΕ ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ

Συγγραφή **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΚΑΙ

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΓΡΑΝ

Νότιος Ἀμερική, Αὐστραλία καὶ Εἰρηνικὸς Ὠκεανός,

Συγγραφή **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ** εἰς μέρη τρία.

Τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἔργων τοῦ Ἰουλίου Βερν, ἐν παραρτήματι δημοσιευθέντων ἐν τῷ ἀξιολόγῳ ὁμωνύμῳ περιοδικῷ τοῦ ἐν Σμύρνῃ Φιλεκπαιδευτ. Συλλόγου ΟΜΗΡΟΣ ἐξεδόθησαν εἰς ἰδιαίτερα βιβλία ἐπιμελῶς τετυπωμένα καὶ δι' ὡραίων εἰκονογραφιῶν πεποικιλμένα.— Εὗρισκονται ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς Ἐπιστατοῦσι τῶν συμφερόντων τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου «ΟΜΗΡΟΣ».

ΕΠΙΣΤΑΤΟΥΣΙ

Καὶ ἐπιμελοῦνται τῶν συμφερόντων τοῦ Κέκροπος

ΑΝΑ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ.

- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁ Κοσ Σ. Ν. Χωρέμης.
» Βένχα, » Ἀλέξ. Καμπάνης.
» Βίρκετ-ελ-Σάβ » Π. Ἡσαίας.
» Ζαγαζίκιον » Γεώργ. Φ. Φιλιππίδης, ἰατρός.
» Ἴσνα » Γ. Μανιατόπουλος.
» Κάφρ-ἐλ-Δαουάρ » Ἀλκ. Ἰερωνυμίδης.
» Μανσούρα » Α. Κροκίδας.
» Τάντα » Ἀθ. Ταμβακόπουλος.
» Τάχτα » Σαβ. Τιβέριος.
» Φαγιούμ, » Ἀντ. Καμπάνης, Ἑλλήν Πράκτωρ.

Εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

- Ἐν Σμύρνῃ, ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος «Ὀμηρος.»
» Λήμνο » » » «Ὀμόνοια.»

ΚΕΚΡΟΥ

ΕΠΕΤΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

15 Νοεμβρίου 1876.

ΦΥΛΛ. ΙΖ' και ΙΗ'

ΠΡΟΔΟΤΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

(Συνέχεια)

§ 91. Ἀποφεύγουσι δὲ οἱ Αἰγύπτιοι τὴν χρῆσιν ἐθίμων ἑλληνικῶν, καὶ ἐν γένει ἐθίμων οἰωνοδύπατε ἄλλων ἀνθρώπων ἄνευ ἐξαιρέσεως. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Αἰγύπτιοι οὕτως ἀποφεύγουσι ταῦτα. Ὑπάρχει δὲ πόλις μεγάλη τοῦ Θηβαϊκοῦ νομοῦ καὶ πλησίον τῆς Νέας πόλεως, καλουμένη Χέμμις, καὶ ἔχουσα ἱερὸν τετραγώνων Περσέως τοῦ υἱοῦ τῆς Δανάης· περὶ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὑψοῦνται φοίνικες, καὶ τὰ προπύλαια αὐτοῦ εἶνε λίθινα καὶ πολὺ μεγάλα, καὶ ἴστανται ἐπ' αὐτῶν δύο ἀνδριάντες λίθινοι μεγάλοι· ἐντὸς δὲ τοῦ περιβόλου τούτου ὑπάρχει ναὸς καὶ ἐν αὐτῷ ἄγαλμα τοῦ Περσέως ἐστημένον. Λέγουσι δὲ οἱ Χεμμῖται ὅτι πολλάκις μὲν ἐπιφαίνεται αὐτοῦ ὁ Περσεὺς ἀνὰ τὴν χώραν, πολλάκις δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ· σανδάλιον δὲ αὐτοῦ ἐνίστα ἀνευρίσκειται, ἔχον μέγεθος δύο πήχεων· ὁπότεν δ' εὐρεθῆ τὸ σανδάλιον αὐτὸ, μεγάλη εὐφορία ἐπιπίπτει καθ' ἅσπασαν τὴν Αἴγυπτον. Ταῦτα μὲν λέγουσιν οἱ Αἰγύπτιοι· ποιοῦσι δὲ πρὸς

τὸν Περσέα τὰ ἐξῆς ἑλληνικά· θέτουσιν ἀγῶνα γυμνικόν, πάντα περιλαμβάνοντα τὰ ἀγωνίσματα, παρέχοντες βραβεῖα πρὸς τοὺς νικητὰς κτήνη, καὶ ἐπανωφόρια, καὶ δέρματα. Ἐρωτήσαντος δὲ ἐμοῦ, διατί πρὸς μόνους αὐτοὺς συνήθως ἐπιφαίνεται ὁ Περσεὺς, καὶ διατί παρὰ τὰ ἔθιμα τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων θέτουσιν αὐτοὶ ἀγῶνα γυμνικόν, ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὁ Περσεὺς κατήγετο ἐκ τῆς πόλεως τῶν διότι ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Λυγκεὺς, οἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκπλεύσαντες, ἦσαν Χεμμῖται· ἐκ τούτων δὲ, γενεαλογούντες, κατέβαινον εἰς τὸν Περσέα. Ἐλθὼν δὲ οὗτος εἰς Αἴγυπτον, δι' ἣν αἰτίαν λέγουσι καὶ οἱ Ἕλληνας, ἵνα δηλαδὴ κομίσῃ ἐκ Λιβύας τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόυς, ἦλθεν, ὡς οἱ Χεμμῖται ἔλεγον, καὶ παρ' αὐτοῖς, καὶ ἀνεγνώρισε τοὺς συγγενεῖς πάντας. Ἐλεγον δὲ ὅτι, ὅτε ἐφθασεν εἰς Αἴγυπτον, ἐγίνωσκεν ἤδη τὸ ὄνομα τῆς Χέμμις, μαθὼν αὐτὸ παρὰ τῆς μητρὸς. Ἀγῶνα δὲ γυμνικόν ἐπιτελοῦσιν αὐτῷ, κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

§ 92. Ταῦτα μὲν πάντα τὰ νόμιμα φυλάττουσιν οἱ κατοικοῦντες ἄνωθεν τῶν ἐλῶν

Αιγύπτιοι· οἱ δὲ κατοικοῦντες ἐν τοῖς ἔλεσι (κάτω Αἰγύπτῳ) ἔχουσι μὲν καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ ὡς οἱ ἄλλοι Αἰγύπτιοι ἔθιμα, καὶ μίαν ἕκαστος αὐτῶν λαμβάνει γυναῖκα, ὡς οἱ Ἕλληνας, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῶν σιτίων, ἐφευρόν οὗτοι καὶ τὰ ἐξῆς· Ὅποταν ὑψωθῆ ὁ ποταμὸς, καὶ πελαγίσωσιν αἱ πεδιάδες, φύονται ἐν τῷ ὕδατι κρίνα πολλά, τὰ ὅποια οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι λωτόν· ἀφοῦ δρέψωσι ταῦτα, τὰ ξηραίνουσιν εἰς τὸν ἥλιον· καὶ ἔπειτα, συνάγοντες τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λωτοῦ σπέρμα, ὑπερ εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ μήκωνος, κοπανίζουσιν αὐτὸ, καὶ κατασκευάζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἄρτους, οὓς ἐψήνουσιν εἰς τὸ πῦρ· εἶνε δὲ καὶ ἡ ρίζα τοῦ λωτοῦ τούτου φαγώσιμος καὶ ὑπόγλυκος, ἰκανῶς τρογγύλη καὶ ὅσον μῆλον τὸ μέγεθος. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα κρίνα, ὁμοιάζοντα μὲν ῥόδα, ἐν τῷ ποταμῷ γινόμενα καὶ ταῦτα· τούτων ὁ καρπὸς γίνεται εἰς ἄλλην κάλυκα, παραφυομένην ἐκ τῆς ρίζης, καὶ εἶναι ὁμοιότατος πρὸς φώλεαν σφικῶν· ἐντὸς τούτου γίνονται πολλοὶ κόκκοι φαγώσιμοι, ἔχοντες τὸ μέγεθος τοῦ τῆς ἐλαίας πυρήνος· τρώγονται δὲ οὗτοι καὶ ἀπαλοὶ καὶ ξηροί. Τὴν δὲ βύβλον (τὸν πάπυρον), ἅμα γείνη ἐνός ἔτους, ἐκρίζωνουσιν ἐκ τῶν ἐλῶν, καὶ τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς μέρη, ἀποκόπτοντες, μεταχειρίζονται πρὸς ἄλλο τι (πρὸς κατασκευὴν τοῦ πρὸς γραφὴν παπύρου)· τὸ δὲ ἀπομένον κάτω, ὅσον πῆχεως τὸ μῆκος, τρώγουσι καὶ πωλοῦσι. Ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦσι νὰ φάγωσι τὴν βύβλον καλλίτερον, ἐνθέτουσιν αὐτὴν εἰς φούρον πεπυρωμένον καὶ τὴν ἐψήνουσιν. Ἄλλοι δὲ τινες αὐτῶν ζῶσι μὲ μόνους ἰχθύς, οὓς, ἅμα συλλάβωσιν, ἐξάγουσι τὰ ἐντόσθια, καὶ ξηραίνουσιν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἔπειτα τρώγουσιν αὐτοὺς ξηρούς.

§ 93. Οἱ δὲ κατὰ ἀγέλας ζῶντες ἰχθύς δὲν γίνονται πολὺ εἰς τοὺς ποταμούς, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς λίμνας· ποιοῦσι δὲ ταῦτα ὅποταν ἔλθῃ

ὁ καιρὸς τῆς ἐγκυμοσύνης των, ἐκπλεύουσιν ἀγεληδὸν εἰς τὴν θάλασσαν· προηγοῦνται δὲ οἱ ἄρρηνες, καὶ ἐκχύνουσι τὸ γονιμοποιητικὸν βρευστόν των, ὑπερ καταπίνοντες οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι θήλεις ἰχθύς, ἐγγαστρώνονται ἐξ αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ γείνη τούτο ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπανέρχονται πάλιν ὀπίσω εἰς τὰ ἴδια ἕκαστος· προηγοῦνται ὅμως τότε οὐχὶ πλέον οἱ ἄρρηνες, ἀλλ' οἱ θήλεις, οἵτινες, προηγούμενοι· ἀγεληδὸν, ποιοῦσιν ὅ,τι ἐποιοῦν καὶ οἱ ἄρρηνες· διασκορπίζουσι δηλαδὴ τὰ ὡά των, ἥτοι τοὺς κέγχρους κατ' ὀλίγους· οἱ δὲ ἄρρηνες, ἀκολουθοῦντες, καταπίνουσιν αὐτὰ· εἶνε δὲ οἱ κέγχροι οὗτοι ἰχθύς· ἐκ δὲ τῶν περιβόζομένων καὶ μὴ καταπινομένων κέγχρων οἱ τρεπόμενοι ἰχθύς γίνονται. Ὅσοι δὲ τῶν ἰχθύων τούτων συλληθῶσιν, ἐνῶ ἐκπλεύουσι πρὸς τὴν θάλασσαν, φαίνονται ἔχοντες τετριμμένα τὰ ἀριστερὰ μέρη τῆς κεφαλῆς των· ὅσοι δὲ συλληθῶσιν ἐνῶ ἀναπλεύουσιν ὀπίσω πρὸς τὰς λίμνας, ἔχουσι τετριμμένα τὰ δεξιὰ μέρη τῆς κεφαλῆς των· πάσχουσι δὲ ταῦτα διὰ τὸν ἐξῆς λόγον· καταπλεύουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκολουθοῦντες πάντοτε καὶ προσψάοντες τὴν γῆν τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, καὶ ἀναπλέοντες ὀπίσω πρὸς τὰς λίμνας, ἀκολουθοῦσι τὴν αὐτὴν πάλιν ὄχθην, προστριβόμενοι καὶ ψαύοντες ὅσον δύνανται πλείοτερον αὐτὴν, ἵνα μὴ χάσῃσι τὸν δρόμον, ἕνεκα τοῦ βρέυματος. Ὅταν δὲ ἀρχίσῃ νὰ πλημμυρῇ ὁ Νεῖλος, πρῶτον ἀρχονται νὰ πληρῶνται τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ τὰ τέλματα, τὰ ὄντα παρὰ τὸν ποταμὸν, διασταλλάζοντος τοῦ ὕδατος διὰ τῶν γαιῶν ἐκ τοῦ ποταμοῦ· καὶ ἅμα ταῦτα πληρωθῶσιν ὕδατος, πάραυτα πάντα γέμουσιν ἰχθυδίων μικρῶν· πῶθεν δὲ ταῦτα γεννῶνται, ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε εὐνόητον· ὅταν κατὰ τὸ προλαβὸν ἔτος τραβηχθῇ ὁ Νεῖλος, οἱ ἰχθύς οἱ γεννήσαντες ὡὰ εἰς τὴν ἰλὸν ἀπέρχονται ὁμοῦ μὲν τὰ τελευταῖα ὕδατα· ὅταν δὲ, παρελθόν-

τος τοῦ χρόνου, πάλιν ἐπανεῖλθῃ τὸ ὕδωρ, ἐκ τῶν ὠν τούτων πάραυτα γίνονται οἱ ἰχθύς.

Καὶ περὶ μὲν τοὺς ἰχθύς οὕτως ἔχει.

§ 94. Ἐλαιὸν δὲ μεταχειρίζονται οἱ περὶ τὰ ἔλη κατοικοῦντες Αἰγύπτιοι τὸ ἐκθλιβόμενον ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν σιλικυπρίων, καλούμενον δ' ὑπ' αὐτῶν κί κί (κίκινον ἔλαιον, ριτσινόλαδον κοινῶς), καὶ κατασκευαζόμενον οὕτω πῶς· παρὰ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν καὶ τῶν λιμνῶν σπεῖρουσι τὰ σιλικυπρία ταῦτα, ἅπερ ἐν Ἑλλάδι φύονται ἀφ' ἐαυτῶν ἄγρια· ταῦτα ἐν τῇ Αἰγύπτῳ σπειρόμενα, παράγουσι καρπὸν πολὺν μὲν, ἀλλὰ δυσώδη· ἀφοῦ δὲ συλλέξουσιν αὐτὸν, ἄλλοι μὲν τὸν τρίβουσι καὶ ἐκθλιβουσι τὸ ἔλαιον, ἄλλοι δὲ, ἀφοῦ τὸν φρύξουσιν (καθουρδίσωσι), τὸν βράζουσιν, καὶ τὸ ἀποβρέον ἐξ αὐτοῦ ἔλαιον συνάγουσιν· εἶνε δὲ παχὺ καὶ οὐχ ἥττον τοῦ ἐλαίου κατάλληλον διὰ τὸν λύχνον, παρέχει δὲ ὁσμὴν βαρεῖαν.

§ 95. Πρὸς δὲ τοὺς κώνωπας, ὄντας ἀφθόνους, ἔχουσιν ἐπινοήσει τὰ ἐξῆς· τοὺς μὲν κατοικοῦντας ὑπεράνω τῶν ἐλῶν ὠφελοῦσιν οἱ πύργοι, εἰς οὓς ἀναβαίνοντες κοιμῶνται· διότι οἱ κώνωπας, ἕνεκα τῶν ἀνέμων, ἀδυνατοῦσι νὰ πετώσιν ὑψηλά. Οἱ δὲ περὶ τὰ ἔλη κατοικοῦντες ἔχουσιν ἐπινοήσει τὰ ἐξῆς ἀντὶ τῶν πύργων· πᾶς ἀνὴρ ἐξ αὐτῶν κέκτηται δίκτυον, δι' οὗ τὴν μὲν ἡμέραν συλλαμβάνει ἰχθύς, τὴν δὲ νύκτα μεταχειρίζεται αὐτὸ εἰς τὴν κλίην, ἐν ἧ ἀναπαύεται, στήνων περὶ αὐτὴν τὸ δίκτυον, καὶ ἔπειτα ἐμβαίνων ὑπ' αὐτὸ, κοιμᾶται· οἱ δὲ κώνωπας, ἂν μὲν ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται περιτυλιγμένος εἰς τὸ ἱμάτιόν του ἢ εἰς σινδόνην, δάκνουσιν αὐτὸν διὰ τούτων. διὰ δὲ τοῦ δικτύου οὕτε κἂν ἀποπειρῶνται.

§ 96. Τὰ δὲ πλοῖα αὐτῶν, τὰ μὲν φορητὰ κατασκευάζονται ἐκ τῆς ἀκάνθης (ἀκακίας, κοινῶς σάμ), ἧς ἡ μὲν μορφή εἶνε ὁμοιοτάτη πρὸς τὴν τοῦ κυρηναίου λωτοῦ, τὸ δὲ

δάκρυον εἶνε κόμμι (τὸ λεγόμενον ἀραβικόν). Ἐξ αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀκάνθης κόψαντες ξύλα ὅσον δύο πήχεων μακρὰ, συναρμολοῦσιν αὐτὰ πλινθηδὸν, καὶ κατασκευάζουσι τὸ πλοῖον κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς συναρμολοῦσι τὰ διπήχεα ξύλα· ἀφοῦ δὲ ναυπηγήσωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐφαρμολοῦσιν εἰς τὸ ἀνώτερον αὐτῶν μέρος ζυγά (σανίδες ἐγκάρσιοι, ἐνώνουσαι τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου)· δὲν μεταχειρίζονται δὲ νομεις (ἐγκοίλια, κοινῶς στραβοζύλα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου)· στυπῶνουσι δ' ἔσωθεν τὰς συναρμογὰς διὰ τῆς βύβλου (παπύρου)· πηδάλιον δὲ κατασκευάζουσιν ἐν, καὶ τούτο ἐμβυθίζεται εἰς τὸ ὕδωρ διὰ τῆς τρύπιδος· ἴστων δὲ κατασκευάζουσιν ἐκ κορμοῦ ἀκάνθης, ἰστὰ δὲ ἐκ βύβλου. Ταῦτα τὰ πλοῖα δὲν δύνανται μὲν ν' ἀναπλεύσωσι τὸν ποταμὸν, ἂν μὴ σφοδρὸς πνέη ἄνεμος, χωρὶς νὰ ἔλκωνται ἐκ τῆς ὄχθης· κατερχόμενα δὲ τὸν ποταμὸν, κομίζονται οὕτω πῶς· ὑπάρχει κατεσκευασμένον πλέγμα τετράγωνον ἐκ μυρικής (εἶδος θάμνου) συμπεπλεγμένον διὰ καλάμων ἐν εἶδει ψιάθου, καὶ λίθος τρυπημένος, ζυγίζων δύο ταλάντων βάρος περίπου (περὶ τὰς 35 ὀκάδας)· τούτων τὸ μὲν πλέγμα δένουσι διὰ σχοινίου ἐμπροσθεν τοῦ πλοίου καὶ ἀφίνοσιν αὐτὸ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ βρέυματος, τὸν δὲ λίθον δένουσι δι' ἄλλου σχοινίου ὀπισθεν. Τὸ μὲν πλέγμα λοιπὸν, ἐμπίπτοντος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βρέυματος, προχωρεῖ ταχέως, καὶ ἔλκει τὴν βάρην (διότι τούτο ἔχουσι τὸνομα τὰ πλοῖα ταῦτα), ὁ δὲ λίθος, ὀπισθεν ἐλκόμενος, καὶ καθίκων μέχρι τοῦ πυθμένος, κατευθύνει τὸν πλοῦν· εἶνε δὲ παρ' αὐτοῖς παμπληθῆ τὰ πλοῖα ταῦτα, καὶ τιν' αὐτῶν ἔχουσι χωρητικότητα πολλῶν χιλιάδων ταλάντων (κοιλῶν περίπου).

Ὅταν δὲ κατακλύσῃ ὁ Νεῖλος τὴν χώραν, αἱ πόλεις μόναι φαίνονται ὑπεράνω τῶν ὕδατων, πολὺ ὁμοιάζουσαι τότε πρὸς τὰς ἐν τῷ

Αιγαίω πελάγει νήσους· διότι τὰ μὲν ἄλλα μέρη τῆς Αἰγύπτου πέλαγος γίνονται, αἱ δὲ πόλεις μόναι ὑπερέχουσι· διαπεραιούνται δὲ διὰ πορθμείων, ὅταν τοῦτο συμβῆ, ἔχει πλέον κατὰ τὰ βεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν πεδιάδων. Καὶ εἰς τὴν Μέμφιν γίνεται ὁ ἀνάπλους ἐκ τῆς Ναυκρατίδος παρ' αὐτὰς τὰς Πυραμίδας· ἐνῶ ὁ τακτικὸς ἀνάπλους γίνεται παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ Δέλτα καὶ παρὰ τὴν Κερκασῶρον πόλιν. Ἀναπλέων δὲ εἰς τὴν Ναύκρατιν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς πόλεως Κανόβου διὰ τῶν πεδιάδων, διέρχεται πλησίον τῆς πόλεως Ἀνθύλλας καὶ τῆς τοῦ Ἀρχάνδρου καλουμένης.

§ 98. Τούτων δὲ ἡ μὲν Ἀνθύλλα, οὔσα πόλις ἀξιόλογος, ἦτο προσδιωρισμένη πάντοτε εἰς τὴν δαπάνην τῶν ὑποδημάτων τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλεύοντος τῆς Αἰγύπτου, ὅπερ καὶ οἱ Πέρσαι διατηροῦσιν ἐξ ὅτου εἰσὶ κύριοι τῆς Αἰγύπτου. Ἡ δ' ἑτέρα πόλις νομίζω, ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ γαμβροῦ τοῦ Δαναοῦ, Ἀρχάνδρου τοῦ Φθίου, τοῦ Ἀχαιοῦ· διότι καλεῖται πόλις Ἀρχάνδρου. Δυνατὸν νὰ ὑπῆρξε καὶ ἄλλος τις Ἀρχάνδρος, ἀλλ' ὅμως τὸ ὄνομα δὲν εἶνε αἰγυπτιακόν. (ἀκολουθεῖ).

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Γ'.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΙ.

Κανὼν Α'.

Ἔσθ' ἄ, ἦρος δ'.

« Ἀνοίξω τὸ στόμα μου »

Εἶδος τὰ ὀξύτονα, ἐκ τῶν εἰς ος παραγόμενα, ταῦτο σημαίνοντα, διφθόγγω γράφεται· φατειὸς δὲ σοὶ τὸν λόγον, ἀρνεῖός τε, πιστῶσεται κάλλιστα, σὺν ἀμνησίῳ προτεθεῖς.

Ὄνόματα δίφθογγα, τὰ ποταμῶν καθαρεύοντα, καὶ μὴν ὀξυτόμενα, ὡς Ἀλφειὸς, Σπερ-

χειὸς, Πηνειὸς ὁμοῦ, προσέτι Ὀρμειὸς τε· τὴν δίφθογγον ἤρηται ὁ Πηνειὸς ποταμὸς.

Ἰὸς τὰ ὀξύτονα, ἐκ τῶν εἰς ις μὴ γινόμενα, μὴδ' ὄντα ὀνόματα ποταμῶν, βράχυνε, ὡς τὰ ζῶά μοι, κριὸν, χαραδριὸν τε, μεθ' ὧν κωβίος, ἐστίος, σκολίος, μονίος.

Τὰ εἰον οὐδέτερα, διὰ διφθόγγου γράφονται, ὀνόματα πόλεων καὶ θείων τόπων· Ταυρομένειον, Βενδίδειον σὺν τούτῳ, καὶ Σίγειον, Ῥοίτειον καὶ Κοτυάειον.

Τὰ εἰω διφθόγγιζε τοῦ ἐνεστῶτος ἢ μέλλοντος γενόμενα ῥήματα· ὄψειω, σείω τε καὶ βροσεῖω δὲ, τισεῖω, ὄπλισεῖω, χρώ, χρεῖω μαντεύομαι, πολεμισεῖω ὁμοῦ.

Δαίμονά μοι δίφθογγον σὺν τῷ Παλαίμονι γίνωσκε, ἀδραίμονα κτλ. καὶ τὸν ὀμαίμονα· τὸν Πολαίμονα, ἀρτέμωνά μοι μέγα, καὶ μέμονα φράσε μοι, οὐχὶ τὸν Μέμονα.

Τὸν κλώπα μεγάθυνε, καὶ κλωπιτεῖαν ὠσαύτως δὲ, καὶ ῥῶπα τὸν θάμνον μοι, καὶ φῶρα, θῶπά τε· αὐθις σμίκρυνε κλοπὴν καὶ κλοπιτεῖαν καὶ τὸ κλοπιμαῖον δὲ, κλοποφορίαν τε.

Ἐρήλιον ἦτά μοι καὶ τὸν Κορνήλιον γίνωσκε, φηδήλιον, ἦλιον καὶ τὸν κανθήλιον. Σερουτίλιον, Αἰμίλιόν τε γράφε ἰῶτα, Ὀστίλιον καὶ τὸν Πομπήλιον.

Μινήνιον ἦτά μοι, καὶ τὸν Ἑρμῆνιον γίνωσκε, πρὸς οἷς Ἀριμήνιον, ἑεργήνιον. Γεμίνιον δὲ ἰῶτα, εἰδῶς καὶ καμίνιον· οὐ τὸν Ἰσμῆνιον.

Τοῦ εἰρω τὰ ῥήματα κατεκληρώσαντο δίφθογγον· οἰκτεῖρω, ἰμείρω τε, καὶ σπεῖρω, κείρω τε, τὸ φυλάσσω δὲ τηρῶ, πηρῶ τὸ θλάπτω, ἀφ' οὗ πηρὸς γέγονεν, ἦτα γραφέντων.

Τὸ ε τὸ φιλούμενον, παρωχημένοις αὐξόμενον, εἰς η τρεπέσθω σοι, ἦσθιον, ἦλισκον· καὶ τὸ ἦριον τὸ ἦντλον καὶ τὰ ἄλλα, χωρὶς ὧν μνησθήσομαι δέκα καὶ δύο φωνῶν· τὸ εἰ-

κον, τὸ εἶθιζον, εἶον, εἰστίων καὶ εἰρῶν, καὶ εἶλκον καὶ εἶληκτον, εἶπον, εἶρπύκειν τε, εἶργαζόμεν τε, καὶ τὸ εἶλον, καὶ εἶωθα διφθόγγω μόνω γραφέντων.

Ψιλὰ πάντα γράφε μοι τὰ θετὰ ἐπιρρήματα· πειστέον, φευκτέον τε καὶ πιστευτέον ὁμοῦ· ἀπευκταῖον δὲ, εὐκταῖον, τελευταῖον, τὰ τρία μονώτατα διφθόγγω γράφε.

Τὰ εἰος γινόμενα ἐκ τῶν εἰς ης διφθογγίζονται, ὡς ῥοῦς Ἰορδάνειος, Γάγγης τε γάγγειος, καὶ χοάσπειος, εὐφράτειος, καὶ λόγος Αἰσώπειος καὶ Δημοσθένειος.

Τὰ εἰρος διφθόγγιζε ῥηματικά μοι ὀνόματα· ὡς μάγειρος, αἰγείρος, πέπειρος, ἥπειρος, καὶ ἰάειρος, σάπφειρος ὁ λίθος, καὶ κύπειρος, καὶ ὄνειρος, τόπειρος, Κάβειρος.

Εἰς εἰμ ὅσα λήγουσιν ἑβραϊκά μοι ὀνόματα τὴν δίφθογγον ἔχουσιν· Ἰωακείμ, Νεφθαλεῖμ, Μωδεῖμ, Ῥουβεῖμ. Σαλλῆμ δὲ Ἰερουσαλήμ τὸ ἦτα ἰῶτα δὲ πληθυντικῶς τὰ Χερουβίμ.

Τὸ ε προεκτέσαντο τὰ ἐν κινήσει τίκοντα τὸ ο πάντα ῥήματα, ὡς περ τὸ λείβω, λοιθῆ, καὶ τὸ στεῖβω δὲ στοιβῆ, καὶ μείρω μοῖρα, καὶ λείπω ἐπίλοιπος, καὶ ἀμείβω ἀμοιβή.

Εἰς νος τὰ παρώνυμα σημαντικά μοι τυγχάνοντα καιροῦ, μὴ δ' ἐθνῶν τινῶν, διφθογγίζεσθωσαν· ὡς δεινός, κλεινός· τὸ δ' αὖ πεδοῖ καὶ τάχα ἐπιρρήματα ἰαίτιον τοῦ πεδινός, ταχινός.

Σημεῖου γραφόμενα διὰ τοῦ ἦτα ὀνόματα· Σεμέλης Διόνυσος, τὸν Σειληνόν, εὐθηνόν, τὸν παγγάληνον, ἄρνα γαλαθηνόν τε· ἰῶτα δὲ γράφε μοι φυζακινόν, ῥαδινόν.

Ἔ δ ἦ γ'.

« Τὸς σοὺς ὕμολόγους »

Ἄνεϊτης, ζελεῖτης, ἀταρσεῖτης, εὐρεῖτης, ἀλεῖτης, σαμαρεῖτης, καὶ τραπεζεῖτης κύων τις, ἀκαλαρσεῖτης διφθογγίζονται· τὰ δ' ἄλλα τὰ παρώνυμα ἰῶτα πάντα γραφέντων.

Ἰκάριον πέλαγος ἰῶτα, Ἰόνιον, ἄλιον ὁμοῦ,

βροσπόριον, παρθένιον· μενίπτειον δὲ δίφθογγον σὺν τῷ κορνεῖω γίνωσκε, καὶ διαφεύζει τὸν ὄλισθον.

Μενδήσιος ἦτά μοι γραπτέος, ἀνὴρ Ἰθακήσιος ὁμοῦ· σὺν τούτοις Φιλιππήσιος, βρεντήσιος, βροτήσιος, φιλοτησίω σύμφωνος, καὶ Γεταρήσιος ὁ κάλλιστος.

Ἀκρίσιος κτλ. ἰῶτα, χαρίσιος ἄμα σὺν αὐτῷ· ναὶ δὴ καὶ ἀφροδίσιος. Ἀρκείσιος δὲ δίφθογγον, Ἀπερσειῶ σὺνδρομος, καὶ ὁ καλὸς Σιμοσεισιος.

Τοῦ ζῶ καὶ τοῦ ζέω τὸ ζητῶ τε, ζητῶ τὰ γινόμενα ζήτης καὶ ζήθος, καὶ ζηλήμων τις διὰ τοῦ ηα γράφονται· πλὴν τοῦ ζιφύνη, ζίρις τε, καὶ τοῦ ζιφαῖος καὶ ζιζάνιον.

Τοῦ ζόφος, ζυγός τὰ γεγονότα μικρὰ καὶ ψιλώτατα γράφε· ζοφώδης, Ζοροβάβελ τε, ζοφομηνία, ζύγιος, καὶ ἡ ζυγία Ἡρα δὲ, ζυμῆτης ἄρτος καὶ ζύγαινα.

Τοῦ ζῶ τὰ γινόμενα τὸ μέγα ἐπέσαντο σύμπαντα ὁμοῦ· ζωγρός, ζωτλος, ζώσιμος, ζωοθυτῶ, ζωμήρυσος, καὶ Ζωροάστρης, Ζώπυρος, ζωρὸν ποτὸν καὶ ζωάγριον.

Τὴν ἦθην νοῶν τὴν ἡλικίαν δι' ἦτά μοι πρόφερε αἰεὶ· ἦθάσκω, ἦθητήριον, καὶ ἦθηδὸν ἐπιρρήμα· ὁ ποιητὴς δὲ Ἰβικός, ἴθρη καὶ ἴθος ἰωτίζονται.

Τὰ ἦ'ω, ἦροῦμαι συντεθέντα διὰ τοῦ ηα γράφονται· ἦγεμῶν, ἦγήτωρ, καὶ ἦγήσιπος, ἦγεμονία, ἦδιστος, ἦδυεπής, ἦδύφατος, ἦδὼν, ἦδος τὸ ὄφελος.

Τὰ ἦρος οὐδέτερα καὶ ἦθος τὸ η πλουτεῖ διὰ παντός, ὡς σμῆνος, κτῆνος, σκῆνος, μεθ' ὧν καὶ πλῆθος τέτακται καὶ ἡ χαρὰ τὸ γῆθος σοί· ὁ λίθος, πίθος ἠβρένεται.

Σιδῶν, χελιδῶν καὶ μυρμιδῶν σοὶ ἰῶτα, μεθ' ὧν καὶ ἀσπιδῶν. Ὁ Σαρπηδῶν δὲ κτλ. καὶ Τερηδῶν πολίχνηον, καὶ ἀηδῶν τὸ ὄρνεον, καὶ πάντα ηα τὰ ὅμοια.

Τοῦ ἦμισυ ὅσα συντέθη τὸ η πλουτεῖ ἦ-

μιδακῆς, καὶ ἡμίθνης, ἡμίσεια, ἡμίθεος, ἡμί-
τρυκτος, ἡεροφοίτης, ἱρηξ τις, ἡεροφώνιοι ὄρνι-
θες, ἡεροειδής, βυθός, κόλπος τε.

Τὰ ἡμων ὀνόματα, εἰ ἔχει τὸ ῥῆμα καλῶς
περισπασθὲν, διὰ τοῦ ἦτα γράφονται ὡς ἐλεή-
μων, μνήμων τε· διὰ ἰῶτα Σίμων δὲ, καὶ Τί-
μων, Κίμων εὐρέθησαν.

Τὰ ἦτης ἀυχῆτωςαν τὸ ἦ, εἰ ἔχει εἰς ἡ θη-
λυκόν· Ἰθώμη Ἰθωμήτης γάρ, πλανήτης ὑπη-
νήτης τε, καὶ σφενδονήτης ἔτι, καὶ σκηπτήτης
δὲ, κορυνήτης γράφει.

Ἰῶτα σημειώσε ταῦτί μοι· φυλίτης, θεσβί-
της Ἡλίου, καὶ φυλακίτης, τέχνη τε τεχνί-
της, καὶ ποιμνίτης τις, καὶ ὁ τρωγλίτης ὁ-
μοίως· κραμβίτης καὶ καλυβίτης τε.

Τὰ ιτης γραφῆσθωσαν ἰῶτα, εἰ ἔχει τὸ α
θηλυκόν· πῶρα πωρίτης, χώρα τε χωρίτης.
Αἰγινίτης δὲ καὶ ὁ χορήτης ἦτά σοι, σὺν τῷ
προμνήτης, γραφῆσθωσαν.

Ω δ ἦ δ'.

« Τὴν ἀνεξιχνίαστον ».

Βράχυνε τὴν δύσφωνον βλι συλλαβὴν· βλίτ-
τω, ὑποβλίττω τὸ ἐκθλίβω, καὶ τὸ βλιμάζω·
τὸ δὲ βληχῶμαι καὶ βληχῆ η, μεθ' ὧν τὸ
ἐπίρρημα βλήθην ἐκ τοῦ βάλω καὶ βλητρὸν τι.

Βολβίον, βοίδιον, βοιδρομῶ, βόειον, βοῶ-
πιν, βοόφθαλμον καὶ βοηλάτην, καὶ βοώτην
βοεικόν, τὰ μικρὰ βοάγρια, βοηδρομιῶνα καὶ
βόσπορον.

Ὅσα θεματίζονται ἀπὸ τοῦ βο θέματος τὸ
τρέφω σμικρύνονται, ὡς ἡ βοτάνη, καὶ βο-
ρέας, καὶ βοτήρ, καὶ τὸ βοτόν τὸ βόσκημα,
πνευμά τε σὺν τούτοις τὸ βόρειον.

Βόλος σοι τὸ δίκτυον καὶ ἡ βολίς, βόλος
τε ἡ δρόσος, μικρὰ τὰ ο, ὡς ἐκ τοῦ βέλους,
καὶ βολόγασις ὁ μῦς· τὸ βωλονός δὲ μέγιστον,
βώλος τε ἡ γῆ καὶ ἐρίβωλος.

Ὅσα συνετέθησαν ἀπὸ τοῦ βρι γράφεται
ἰῶτα· βοιήπιος σὺν Βρισπιδί, βρίαρος ὁ ἰσχυ-

ρός καὶ βρισπλός Βριαρέως, βρίθω, βρισθούνη
καὶ βρίμημα.

Βύζης καὶ Βυζάντιον, βύκτης, βυθός, βύ-
σινος ψιλούσθω ἅπαντα· ὁ δὲ βοιώνηξ, Βοιω-
τία, βοιωτός, καὶ βοιόητης, καὶ βοίστιον δι-
φθογγά σοι μόνον γραφῆσθωσαν.

Γῆ σοι βωτιάνειρα, βώτωρ καὶ βώξ, βώ-
μιόν τε αἶμα ἀσμίραντα· βωστρεῖν τὸ κρά-
ζειν, βωταλῆς ἡ νυκτερίς, βωμοθυῶ καὶ βώ-
καρος, βῶς ἡ βύρσα, βῶρος καὶ βῶσαιτο.

Πάντα τὰ ὀνόματα, ὅσα εἰς θωρ λήγει, βα-
ρύτονα, δυσύλλαθα, τὸ ω φυλάσσει καὶ ταῖς
πτώσεσιν ἀεὶ, ὡς φανερόν ἐκ Στράβωνος, Κάρ-
θωνος, καὶ τρίθωνος, ἔμβωνος.

Πάντα τὰ δξύτονα, ὅσα εἰς θων λήγουσι,
δυσύλλαθα ἅπαντα, τὸ ω τὸ μέγα συντηροῦ-
σιν ἔσαι, ὡς παραστήσει κλίσις σοι ἡ τοῦ ἀ-
ρακῶνος, βουδῶνός τε.

Ὅσα ἐπίρρηματα λήγει εἰς θι, δι' ἰῶτα
γράφεται ἅπαντα· δηλοῖ γὰρ τοῦτο φανερώς
τὸ ἀκριβὲ καὶ ἀβλαβὲ ἐπίρρημα· πλὴν τοῦ ἀ-
θαμβεῖ, ὅπερ δίφθογγον.

Ω δ ἦ ε'.

« Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ».

Τὰ γε σοι ψιλούσθωσαν, ὡς γεωμέτρης, γέ-
σιος, γέτης, γεπρός καὶ γενειότης, γέσνα, γέ-
νης, γεωρυχῶ, γενειάς, γεούχος, γεῶδης, Γελ-
θουέ, γέλως καὶ Γεσάτης τις, γεδρωσός καὶ
γεόλοφος.

Τὸ γαια γραφῆσθω σοι καὶ γαινοῦχος δι-
φθόγγω· ἔτι τε γαιήχος, Γαισός τις, ῥῆμα
γαιῶ τε τὸ γαυριῶμαι σὺν αὐτοῖς· γαιτοῦλος,
γαιήσχος τοῦ Διὸς ἐπίθετα· τᾶλλα δὲ ψιλὰ
γράφε καὶ βράχυνε.

Τοῦ γέρως καὶ γέλωτος τὰ γεγονότα ψίλου
μοι· γέρων, γεραιστός τε καὶ γεραιρίω, γέρον
τὸ ὄπλον, σὺν Γερκυίω ἀνδρὶ· γελίμης, γε-
λοῖος, γελωνός, ῥῆμα γελασίω τε, γελασίνος
ὁ Γέλωνος.

Τοῦ γήως ἀρχόμενα, διὰ τοῦ η γράφεται·
γῆρας, γηραιός καὶ γηραλέος, γήρειος ὁ φθόγ-
γος, γηροδοσκῶ, γηραιά, γηρούω καὶ γῆρος ἡ
φωνή, βοῶ τε· γηρούνειος, γηρωκόμος καὶ τὰ
ὅμοια.

Τῆς γῆς ὅσα σύνθετα, διὰ τῆς ἦτα γράφε-
ται· γῆτιος, γῆων καὶ γηγενέτης· γῆτειον
σπέρμα καὶ γηπονῶ· γηγενής, γῆδιον καὶ γῆ-
της γεωργός· γειώρας καὶ γεισσον δὲ, γειτινῶ
γράφε δίφθογγον.

Τοῦ γήως τὰ σύνθετα, εἰ σύμφωνον ἐπά-
γοιτο ἐν, οὐκ ἀθετοῦσιν ὦ τὸ μέγα. φαίνει
γὰρ τοῦτο γηρωκομῶ ἡ γραφή, τὸ γηρωδο-
σκῶ τε σὺν αὐτῷ· μικρὸν γηροτρόφον καὶ τὰ
δύο τέθηκε σύμφωνα.

Τοῦ γαῖα τὰ σύνθετα, εἰς ὡς ἔχοντα λή-
γουσαν, εἴπερ θηλυκοῦ τοῦ γένους εἶεν, ἔχει
τὸ μέγα σὺν ψιλουμένῳ τὸ ε'· τούτων δὲ παρα-
δείγματα ἐστὶν εὐγεως, λεπτόγεως καὶ ψαμ-
μόγεως ἄρουρα.

Τοῦ γαῖα τὰ σύνθετα, οὐδέτερα τυγχάνον-
τα, ἔχουσι τὴν δίφθογγόν γε πάντως, ὁ τὸ
μικρὸν τε, ἡ δ' ὑπεργαίου γραφῆ τοῦτο, καὶ
ὑπόγαιον, δηλοῖ, οἷς καὶ ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν
ἠκολούθησε.

Τοῦ γλι τὰ ἀρχόμενα, διὰ ἰῶτα γράφεται·
γλίχομαι καὶ γλίσχρον τε καὶ γλίσσα· γλήνη
δὲ ἡ κόρη ἡ γράφεται ἀεὶ· ταύτη καὶ βοτάνη
τις ζηλοῖ, γλήχων καλουμένη τε, καὶ τὸ η ἀ-
σπάζηται.

Τοῦ πλω τὰ ἀρχόμενα καὶ γνω μεγαλυνέ-
σθω· γλώσσα καὶ γλωχίνες αἱ ἀκίδες· γνώ-
μων καὶ γνώμη, γνώθι τε ῥῆμα ὁμοῦ τού-
τοις καὶ γνωμίδιον, γνωστόν, γνώσις ἐμιμή-
σατο· ὁ δὲ γνώφος σμικρύνεται.

Σμικρύνονται ξύμπαντα τοῦ γο τ' ἀπαρ-
χόμενα· γόμορρα καὶ γόμορ τε τὸ μέτρον,
γόςης ὁ μάγος, γονυπετῶ, Γολιάθ'· μέγα δὲ
Γωδρίας, Γωρυτός, ὡσπερ καὶ Γωέχρης τις,
γωνιαῖος, γωνία τε.

Τοῦ γορ τὰ ἀρχόμενα σμικρύνει ἀπαξά-
παντα· γόρδιος, γορδίας καὶ γοργόνης, μὴν
γορτιαῖος, καὶ λογόρθας, γοργῶ· τούτοις γορ-
δονία θηλυκὸν, φόνος τε γοργόνειος, καὶ γορ-
δίειον ἔπεται.

Ω δ ἦ ς'.

« Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάνδημον ».

Ἀρι καὶ ἐρι τὰ σύνθετα ἰῶτα τὴν γραφὴν
οὐκ ἀναίνονται. Ἀριανός ποιητής, Ἀριμασπίς,
ἀριδείκετος, σὺν ἐριτίμῳ, αἰθίς Ἀρικηνός.

Τοῦ αρις ὅσα συντέθενται, τὴν δίφθογγον
φυλαττέτωσαν, ὡς ἀρειμάνιος καὶ Ἀρειῶν ὁ
βέλτιστος, σὺν τῷ Ἀρειῷ Πάγῳ· Ἀρειος, ἀ-
ρειανός.

Τὰ εἰς ρα προπαροξύτονα διφθογγίζονται
ὁμοῦ ἀπαξάπαντα· μάχαιρα, νεῖρα καὶ ἰο-
χέαιρα, μάκαιρα· τὰ γάρ εἰς ρα διφθόγγω πα-
ραληγῆσθωσαν.

Τὰ αἰον προπαροξύτονα οὐδέτερα τυγχά-
νουσι δίφθογγα· ἔλαιον, τρόπαιον, μετὰ συ-
λαίου συμβόλαιον· σὺν ὑπογαίῳ σπῆλαιον καὶ
κεφάλαιον.

Τὰ τοῦ αινεῖς δξύτονα, μαινίς, θεραπεινίς,
διφθογγίζονται, οἷς καὶ γυνή Φιλαινίς, καὶ
χαμεταιρίς τὸ πορνίδιον, καὶ ἑταιρίς ὁμοίως
παρηκολούθησαν.

Καθαρεύουσιν σύνθεσιν ὁμοῦ τὴν τοῦ ἀρ-
χίου διφθόγγιζε· ἀρχαιολόγος γὰρ μὴ κα-
θαρεύουσιν, ψίλου δὲ, σὺν ἀρχεγόνῳ, ἀρχέ-
λαον καὶ ἀρχέκακον.

Τοῦ αινεῖός σοι τὰ σύνθετα καὶ μάλα τῆ
διφθόγγω χαιρέτωσαν· ὡς Ἀρισταίνετος· οἱ
Ἐνετοὶ Παφλαγόνες δὲ ταῖς Ἐνεταῖς παρθέ-
νοις συμφιλωθήτωσαν.

Τὰ τοῦ αἰδης συγκείμενα ἰῶτα τὴν γραφὴν
οὐκ ἠρνήσαντο· αἰδωνεύς, αἰδνής καὶ αἰδήλιος
ἐπίρρημα· σὺν αἰδίῳ ἄμα καὶ αἰδρῶτω σαφῶς.

Τῆς βε συλλαβῆς ἀρχόμενος, ἐπίπαν ψιλου-
μένην γίνωσκε· πλὴν τοῦ βαιός ὁ μικρὸς, βαι-

θῆλ ὁ τόπος, βαιτουλός τε, ἡ Βαιτική τε χώρα, καὶ τὸ βαιθώριον.

Τὴν θη συλλαβὴν ἐπίστασο τῶ ηγα τερπομένην ἐν τούτοις τε Βησθαῖδά, Βηθλεῆμ καὶ Βηθυνία, καὶ βήρυλλος, βηρυσιάδης, βῆσος, Βηρσαβέε, Βηρυττός. Ἰῶτα ταυτά μοι γίνωσκε βιτώλιον, Βικέντιον, Βίκτωρα, Βίτονα, Βίστονα καὶ βιθῶν, βισαλίαν τε.

Ὡ δ ἡ ζ'.

• Οὐ κ ἐλάτρευσαν •

Τὰ ἀρχόμενα τοῦ κέ σοι ψιλωθήτωσαν κέμης (ἡ ἔλαφος) (1), κενόδοξος καὶ κέσωρ, κένος τε ὁ μάταιος, μνήμα κενήριον (ἦγουν κενοτάφιον), Κέβης κύριον, καὶ κελλιτιζῶ, κέλλης τε, κεφαλή καὶ κέραμος.

Ὁ καὶ σύνδεσμος τὴν δίφθογγον ἐκτέτατο, Κκινεὺς τὸ κύριον, καὶ καισαρεὺς, καὶ καιρός, κικίνας ὁ ἄνεμος, καινῶ καὶ καιρίον (τὸ ἔγκκιρον ἢ τὸ βέβαιον), Καισῶν ὄνομα, καινοτομῶ (τὸ καινοπραγῶ), καισάριος, καὶ καινὸν τὸ παράδοξον.

Τὰ γινόμενα τοῦ κλέος ψιλογράφει μοί Κλεόπας, Κλέοβις καὶ Κλεοπάτρα γυνή, Κλεόμβροτος κτλ. καὶ Κλέων Κλέωνος καὶ Κλεόνικος, καὶ Κλεομένης ὄνομα τὸ δὲ κλαίω διφθόγγιζε.

Τὰ τοῦ κλει ἀφορμώμενα διφθόγγιζε Κλεινίς, Κλειταρχος καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Κλειώ Κλεισθένης Ἡράκλειος, κλειτὸς ὁ ἐνδοξος, καὶ Κλειτόμαχος, καὶ Κλειδημήδης, Κλειτός τε Μακεδῶν, ὃν ἀπέκτεινεν.

Τὰ τοῦ κλίω καὶ τοῦ κάλλου συντεθειμένα ἰῶτα γράφεται, ὡς κλιτὸς καὶ κλιτήρ, καὶ κλίμαξ τῆς κλίμακος, καλλιπαις κόρη τις,

(1) Τὰ ἐν παρενθέσει τιθέμενα εἶνε ἐπεξηγήσει, γεγραμμένα διὰ τῆς αὐτῆς χειρὸς ἀνοθεν τῶν λέξεων τοῦ κειμένου.

καὶ Καλλίμαχος, Καλλιδημήδης σὺν αὐτοῖς καὶ Καλλίνικος.

Τῆς ἀμπέλου σοὶ τὰ κλήματα γράφει δι' ἠγα Κλήμης τε, καὶ κληματῖς (ἡ ἀμπελος), καὶ κλητή ἢ μὲν ἐξέχουσα κληδῶν, κληδόνιος, καὶ παράκλητος, καὶ δειπνοκλήτωρ, κληρός τε καὶ κληῖς καὶ κληρουχία.

Κολοφώνιος καὶ Κόμοδος, καὶ κάρυδος μικρά, κόμανα, καὶ κολωνός, κολοσσός, κολούω καὶ κόραβος, κορύβας, κόβαλος καὶ ὁ κότινος, καὶ κολυτεύς καὶ κόκυξ τις κολεός καὶ κόπης λάλος, καὶ κονίσαλος, καὶ κόνιζα, καὶ κόθορνος. Μικρὰ καὶ κόναμος, κοτυληδῶν, κολιός, κονίω, κολόβωμαι, κομήτης ἄστρον τι, κόμμι κόνις τις, κοκκύζω, κοτυλήρυτον, καὶ κοπίς, καὶ κότος, κότυς.

Τὸ κωμύδιον, καὶ κώρυκος, καὶ κώμυθος μέγα γράφονται, κωνοειδής, κωιδός, καὶ κώνωψ, καὶ κώνειον, κωκύω, κωδῖον, κώμος, κώλυμα, καὶ κωμωδῶ, κωμάζω τε, Κωλιάς, κωπὴ τὸ ξίφος.

Κριτικός, ἰδρώς, κριθίδιον, καὶ κριθανός (ἡ κάμηνος) ἰῶτα γράφονται καὶ Κριθησός ποταμός, πολυκριμνον γήδιον, Κρισσαῖος κόλπος τις, Κρίνης (ἰερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ Κριωνιά, κριτήριον, κρίκος, καὶ κριός (ὁ τράγος) τὸ ζῶον.

Κρημνός ἠγά σοι, κρησφύγετον, καὶ κρήδεμνον, καὶ κρήνη, Κρήτη τε (νῆσος) καὶ Κρητιεύς, Κρηθῆς, Κρηθεύς τε τὸ κύριον, κρηπίς καὶ κρήγυον (τὸ ἀληθές), γυνή κρήσσα τε, καὶ ἡ κρητικὴ κρημνώρεια, Κρησωνίς τῆς Θράκης πόλις.

Τὰ ἀρχόμενα τοῦ κυ ψιλογράφεισθωσαν Κυρήνη, Κύθηρα, κυλοιδῶ (τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκοῦμαι), κυνηδόν, κυναίγειρος, κύδιμος, ἄγος κυλώνειον, Κυρηβίον τις καὶ κυβιστήρ (ὁ κολυμβητής), κυνόμυια (ζῶον), κύδιμος, κυλλός (ὁ βεβλαμμένος τὸν πόδα), καὶ κύλιξ.

Σημειούσθωσαν τὰ ἔχοντα τὴν δίφθογγον

κοιλία, κοίρανος, κοινωφελής καὶ κοινάς, κοίαιστωρ καὶ Κοῖός τις τᾶλλα δὲ φίλου μοι, ὡς Κυνόσαργες, καὶ κυνηγός, κυκεῶν (πόμα πολυμιγές) σὺν κυνιδίω.

Τὰ εἰς κων πάντα βαρύνοντα τὸ ω φυλάττουσι μήκωνος, Λάκωνος, καὶ σὺν αὐτοῖς γενική τοῦ Καύκωνος, Νίκωνος, δόρκωνος κτλ. τὸ δὲ Κίκωνος, ὡς ἐθνικόν, συστέλλεται, τὸ μικρὸν μὴ ἀθετήσαν.

Τὰ ἀρχόμενα τοῦ λ ψιλόγραφε, ὅσα τῆς λε συλλαβῆς ὡς λεβηρίς καὶ λεχωῖς λαιμὸς δὲ, λαισθῖον (τὸ μικρὸν ἀσπιδίσκιον), λαίτμα καὶ λαίλιον, ἔσθι δίφθογγον, καὶ Λαισυργόνα, λαίλαπα, λαιψήρος καὶ λαιδῶν, λαίφος (τὸ ἄρμενον).

Τὰ γινόμενα τοῦ λείπω, λειποστράτιον, καὶ λειπόνεως, λειποτακτῶ, λειφαιμῶ (τὸ λειφαιμῖαν ἔχειν), καὶ λειμμα (τὸ ἐγκατάλειμμα), κατάλειμμα, λειψανον (τὸ ἐγκατάλειμμα), δίφθογγα τὸ δ' ἐπίρρημα ἀνελλιπῶς ἰώτιζε, καὶ οὐδέποτε σφαλῆση.

Τὰ ἐκ ῥήματος τοῦ λήθω παραγόμενα δι' ἠγα γράφονται ὡς ἡ θεὰ ἡ Λητώ, καὶ Λῆθος κύριον, καὶ ὀλητόσις, ληποειδής τε, καὶ λησμοσύνη, λήθαργος, καὶ ποτὸν ληθαῖον, λήθη τε.

Οἱ λειβύθριοι τὴν δίφθογγον ἐπλούτισαν καὶ ὁ λειότατος (ὁ ὀμαλός), καὶ λειτουργός (ὁ ὑπηρέτης), καὶ λειμῶν, Λειώδης ὄνομα, ἄνθη τὰ λείρια, λειριόεσσα, καὶ λειμωνήρης τις. καὶ λειῶ, λειαινῶ, λείμαξ.

Ληνοβάτης, ληϊόστειρα, ληκύθιον, ληστής καὶ λήσφεια, καὶ ληίστης καὶ ληνός, καὶ λῆμα τὸ φρόνημα, Λῆμος καὶ λήδιον, καὶ καλήμνια, καὶ ληρωδιάν λήμνιον, μετοχὴ λημῶν καὶ λειμῶσα.

Ἡ Λιβύη καὶ λιλύθειον, καὶ λίβανος ἰῶτα γράφονται, καὶ λισθηστήρ, καὶ λιμὸς, λιτή, καὶ λιτότατος, λίχνος, λιχυσία, εἶμα λίνειον, καὶ λικριφίς ἐπίρρημα, καὶ λιβάς, λιγαίνω, λίμνη.

Τὰ γινόμενα λοιμοῦ διφθογγίζεσθωσαν, μεθ' ὧν καὶ ἕτερα' ὡς λοιμική, καὶ λοιμὸς, λοιμώδης, καὶ λοιγίος, λοισθος ὁ ἔσχατος τὸ λυμαίνω δὲ, λυμαντικός, καὶ λύμη τις, λυμαίων ψιλὰ μοι γράφει.

Λωτοφάγος καὶ λωσήρυχος τὸ μέγεθος ἔχει καὶ λώιον, καὶ λωγητήρ, καὶ λωῖς, καὶ λῶος ὁ βέλτιστος, λῶρος ὁ βόειος, καὶ λωγάριον, καὶ λώπη τὸ ἱμάτιον, καὶ λωφῶ τὸ παύω, λώβη ὁ τοῦ ἥπατος λοβός καὶ τοῦ ὠτίου σοι, ἀφ' οὗ ἐλλόβια διὰ μικροῦ δὲ λοπὰς ἢ χύτρα γραφέσθω, λόχος ἡ ἔνεδρα, καὶ λοχίτης τις, καὶ λόφος ἐπανάστημα, λοφία, λοφίζω ῥῆμα.

Τὰ βαρύνοντα εἰς λων καὶ τὰ δέξυτονα τὸ ω τηρήτωσαν ἐν γενικῇ πανταχοῦ Ἀσκάλωνος, Μύλωνος, ἀμπελωνός τε, πυλώνος καὶ τὰ ὁμοία μήκωνος, Χίλωνος, καὶ Αὐλών ἀυλώνος ἔτι.

Ἐπιρρήματα ὁμοῦ διφθογγίζεσθωσαν εἰς λει τὰ λήγοντα ἀνομελεῖ, ἀναυχεῖ καὶ πάντα τὰ ὅμοια. Ὅσα δὲ λήγουσιν ἐπιρρήματα εἰς κει ἰωτιζέσθωσαν, πανοικί' ἐκεῖ δὲ μόνον.

Τὰ ἀρχόμενα τοῦ με ψιλογράφεισθωσαν, ὡς ὁ Μενέξεινος, ὁ μελαγχροῖς ἀνὴρ, καὶ Μέμμιος, Μένανδρος, Μέταν, Μεσκήνιος, καὶ μελήρος, μελιηδής, μελώδιστος, Μενοκεύς, μενοδήϊος.

Μόνα Μαίανδρος, μαινόλης διφθογγίζονται, μαιμάσσω, μαινομαι, μαιμακτηριῶν καὶ μαινός, Μαιώτης καὶ μαιναλος, μαῖα καὶ μαιώτρα, Μαιωνία γῆ καὶ Μαῖσα γυνή, μαιμώωσα, καὶ μαινίς, καὶ μαιναλίδης.

Τὰ γινόμενα τοῦ μήτηρ ἠγα γράφονται, ὡς Μητροδότης τις, καὶ μητροραίστης, ὁμοῦ καὶ Μητρος, Μητροδώρος. Μήθρας ἰῶτα δὲ καὶ Μηθράνης τις, καὶ Μηθριδάτης καὶ λοιπά' σὺν αὐτοῖς Μηροβαρζάνης.

Τὰ τοῦ μῆδω καὶ τοῦ μῆλον ἠγα γράφεται. μῆδω καὶ Μῆδεια, καὶ μῆλιεύς, μῆλωτή, καὶ

μήλιος, μήλωθρον, μήδος, μηλόδοτος, βλιχή μήλιος και μητιέτης, μήδεα, και Μηδὶς χώρα, και Μήδας.

Μιαιφόνος, μινυρίζω και μιμαίκυλον ἰῶτα γράφονται.

Ὁ μολοθρός, μολοσσός, και μόμβιος, μότωσις, μόθος και μόψθος, Μόλος κύριον, μολιονίδης, μόνιτος, μολισμός, μικρά γραφέσθωσαν.

Τὰ μὴ ἔχοντα τὸ ε παρα τοῖς ῥήμασιν, ἢ δύο σύμφωνα, τὸ ω τὸ μέγα τηρεῖ μωκίας και μωκίος, μῶλος ὁ πόλεμος, μῶλωψ, μῶμός τε και μωαμίτης, μῶρασις, Μωδεῖμ, Μωσῆς και μῶλο.

Τὰ βαρύτενα εἰς μωμ μὴ συστελλέσθωσαν Τίμωνος, Δάμωνος, χωρὶς τριῶν, δηλ. Στρυμόνος ὀξύτονα, τήμονος, τέρμονος, κνήμονος· ναὶ δὴ και Σίμων Σίμωνος μεγεθύνονται, και Κίμων.

Ἐπιρρήματα ὁμοῦ διφθογγίζεσθωσαν εἰς μετὰ λήγοντα, ὡς ἡρεμει, πανδημει· τὸ δ' αὖ μηδαμὴ μόνον ἦτα γραφέσθω σοι. Ἐτι διφθογγον τὸ ἀτρεμει ἐπιρρήμα, νηνεμει και ἀνεσμει τε.

Ὡ δ ἢ ἦ.

« Παιδάς εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ »

Πλὴν τοῦ νυκτιπόλος, τἄλλα τὰ τοῦ ἠπόλος ἦτα γράφε μοι· ταῦτα δὲ σμικρότατα, πλὴν αἰολοπόλου γε, νυκτοπόλου γίνωσκε, φιλομαθέςατε, και κείσθω θυηπόλος εἰς δεῖγμα, και θαλαμηπόλος γυνή, και ταυροπόλος.

Πέλεια πτεροῖς ἐλαφροτάτοις και βάρους ἀπηλλαγμένοις ἐλαφρίζεται, πέπειρος και πέπων τις ὄγκον ἀπεξύσαντο· ὁ πενιχρός συνσταται, ἔχων εὐλάβειαν, και εὐζωνος Πελίας και Πέλοψ, πέπερι βραχύνοις, βραχύτατα τυγχάνει.

Παῖς αὐδειάζεται ὀπαίτου, οὐκ ἔχων παιδαγωγούντα τὸν Παιθόνα· οἷα γὰρ παιδάριον χῶραν πεπαλόεσαν παιανιέως Παίονος ἔπαιε

μάστιγι, και φάρμακον παιόνειον δοῦναι· ἅπαντας ἀπῆτει τοὺς παίζοντας παιᾶνα.

Ὅσα συνετέθη ἐκ τοῦ πείθω, τὴν διφθογγον πεπεισμένα διεφύλαξεν· Πείσανδρος, Πείσιστρατος, οἷς ἐστὶ πειθήνιος, και πεισιάναξ κτλ. οὐκ οὐκ ἠπειθήσεν εὐπειθής, δυσπειθής, Διοπειθής, μόνος μὴ πειθήσας ἀπίθανος εὐρέθη.

Ποίας ὁ ποιμὴν, ὡς ὢν ποικίλος, τῷ ἔχοντι Πολυποίτη συνεφθέγγετο, ποίαν ἀπώσαμνος, Πύθωνα δὲ πύλιον και τὸν Πυθέα, ῥήτορα τὸν πυθαγόρειον, ὁ πύθιος Ἀπόλλων συστέλλει, πῦον ἐπιπέμψας, κἄν τούτῳ ταπεινώσας.

Πόλος ὁ οὐρανός τὸ σχῆμα κύκλου ἐφύλαξε και τῇ θεᾷ και τοῖς γράμμασι, Πέπλιος ὡς ἔφησε, ναίων τὴν Ποτήθαιαν και ποταμῶ νάματι πόματι χρώμενος, και πόκον ὡς πολυίδος πέκων, πόρον ὡς εὐρήσει πεπάνων μελιπήκτων.

Πῶλον πωλικὸν ἀνασκιρτώντα ὁ Πῶρος ὁ πωλοιδάμνης ἀνεσειράζει· πῶγωνα δὲ ἐτίλλε, πῶμαλα φειδόμενος, και τῷ πωλοῦντι πάνδεινον ἤγγετο πῶρωσιν, και πῶρινον οἰκίαν ἐζήτει ἔχειν ἀντὶ πῶλου, και πῶεα μεγάλα.

Ῥέα ἢ Διὸς και Ποσειδῶνος τὸ βέον ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐδίδαξε· ταύτη Ῥεομίτρης τις θύσας διεβρύηκε, πλὴν Ῥαιδεστός φρονήματος ἔσχε τι μέγεθος, και Ῥέα Σερωρίου ἢ μήτηρ ἔραις ἐρεστῆρι τὰ ζῶα τῆς πλάνης.

Ῥῆσος ὁ ῥηγίνος διαπλεύσας τὸν Ῥῆνον τὸν ποταμὸν θαυμασιώτατα, ῥήγεα διεβρύηξεν, εὐρηκε Ῥηγοῦλόν τε πρὸς τὸ Ῥηγίμιν κείμενον, ὃν διεσπάραξεν, ἐν Ῥίῳ τῶν ῥιπαίων ὄρεων, κύων ῥινηλάτης και πλέον ῥινοτόρος.

Ῥῆζος, Ῥοδανός και ὁ ῥοῖσκος, και ῥόδον τὸ μαλθακὸν και θυμηδέστατον ἔχουσι τὸ ἔρεον ῥῆμα ἀντικείμενον· ὁ δὲ Ῥωσάκης, Ῥωμός τε μέγα ἐφώνησαν, Ῥωμόλον τὸν ἐκ Ῥώμης αὐχοῦντα, θεῖναι ῥωγαλέον ἐν πέτρᾳ ἀπορῶγι.

Τρίπλοκος σειρά ἐπιρρήματα τὸ ἦτα και τὸ

ἰῶτα και ἡ διφθογγος· ἦτα ἀκαρῆ ἐστὶ μόνον ὑπὲρ ἅπαντας· ἐν ἀκαρεὶ δὲ διφθόγγιζε, τἄλλα ἰῶτιζε, δευρὶ, αὐτοχειρὶ, ἀωρὶ τε, ἢ μὴ διασπάσης, ἀλλ' οὕτω διαπλέκοις.

Κλὼν κλωνός και πρῶν πρωνός μέγα· χθὼν χθονός ἐπὶ γενικῆς μικρόν.

Νέρων ὁ βαρύτερος τυράννων και Χάρων τὴν συστολήν οὐκ ἠγαπήκασιν, εἰρωνος πειθόμενοι, κόλακος τοῖς ῥήμασιν, ὅς συμφρονεῖν φιλόσοφον ἦρωα πέπεικε, και Χείρωνα τὸν Κένταυρον ἔτι, οἷς συγκεκριμένος ὁ χείρων συνεστάλη.

Ἀπλῆ Σεραφιμ πέφυκε φύσις, Σελήνη τε τὸ σωματίον λεπτότατον. Σεσωστρις κατίσχυωτο, ἥσθις γὰρ σέλινα, και σεμεεὶ σεμίδαλιν ἔσχε λεπτύνουσαν, Σεμίραμις γυνὴ συνεστάλη· μόνος δὲ ὁ σαίων μακρότατος εὐρέθη.

Σείριος ἀστὴρ και σειρομάστης σειρήνας και Σειληνὸν ἐπεμερίσαντο· Σῆρες δὲ σητάνειον ἄρτον και σησάμιον, σητάνον και σῆσιον εὐρόντες, ἔδονται· ἐν σήραγγι σηγῶρ και σηπίαν ἔκτειναν, σημαία προχώσαντες και σῆμα.

Ἄγει τὴν Σιών ὁ Σιμωνίδης τυγχάνειν τοῦ Σιλωᾶμ ὡσπερ τὰ σίκια, πόλιν εὐπερίγραφτον· σίκιον, και σίκερα και τὴν σικύαν θέλουσι, ὡσπερ ὁ σίκιμος· Σηὼν δ' ὁ ἀμορραῖος σηκίτας ἄρνης διεκπέμπει Σηλῶμ και τῷ Σηδάπῳ.

Ἄγαν τὴν στοᾶν βραχυνομένην, ὅτε καθ' αὐτὴν ἐστὶν ἀσύνθετος· πρόστατα, ἐξώστωα, σύνθετα τυγχάνοντα, και στωϊκόν γε πλάτυνε ἐκ τῆς συνθέσεως· τὸ στόμα δ' αἰεὶ συνεσταλμένον· μόνος δὲ στωμύλος ἐξέτεινεν ἀφρόνος.

Εἴπερ ὁ σοφὸς ἐπαληθεύει τὴν κλησιν, οὐκ ἀποδέξεται τὴν ἔπαρσιν· Σοφίλος δείκνυσιν ἅμα και Σοφαινέτος, και Σοφονίας μάλιστα προφητικώτατος· Σωφάρ δὲ ὁ βιναῖος, Σωφῆν τὴν πόλιν κατοικήσας, ἐψεύσατο τὴν κλησιν.

Ὅσοις ἢ γραφὴ παρὰ τὸ σῶζω, τὸ μέγα κἄν τῇ συνθέσει διεσώσατο· Σώστρατος, Σώκος, και Σωσίβιος, και Σωρανός, Σωκράτης τε

ὁ μεγαλόφωνος, Σωσθένης και Σωσάννα και σώφρων· Σόσσιον, τὸ σ διπλούμενον, συστέλλει.

Πάντα τὰ βαρύτενα, ὡς βρίσων, ἂν ἔχη βραχυνομένην παραλήγουσαν, ἔχουσι τὸ μέγεθος· κρίσωνος και θράκωνος· σημειωθήτω και καύσωνος, και Πείσων Πείσωνος. Μακρᾷ δὲ παραλήξει συστέλλει· αἴσων, και Ἰάσων, και αὐσονος ἢ κλησιν.

Ὡ δ ἢ ἦ.

« Ἄ πας γηγενής »

Ὅσα ἐκ τοῦ ο ἀπάρχονται ῥήματα μικρογραφέσθωσαν, χωρὶς ὧν περ λέξομεν· ὠδίνω τίκτω, ὠθω, ὠρύομαι, ὠρακίω, ὠστίζω τε, και ὠκριῶ, ὠφελῶ, ὠραίζω, ὠρῶ τὸ φυλάσσω τε, και ὠνοῦμαι βιβλίον εἴ· ἄλλο τι.

Ὅσα θηλυκὰ τὰ εἰα ἐξ ἄρτος κατεκληρώσαντο, ὡσπερ ἡ προυνόρεια, ἀκρόρεια τε, μεγάλα γράφεται· ἐξ ὀμαλοῦ ἀνώμαλος, και ὁ ἀνώμαλος, τῷ μεγάλῳ χαίρουσιν ὡς σύνθετα, τοῦ ἀπλοῦ τὴν γραφὴν ἀρνησάμενα.

Ὅσα ὀβολοῦ τὴν σύνθεσιν ἐσχηκεν, ἐμεγαλώθησαν· τοῦτο δὲ διώβολον, τριώβολόν τε και ἡμιώβολον, σὺν πεμπτωβόλῳ δείκνυσιν· τὸ δὲ πετρόβολον, ἐκ τοῦ βάλλω πέτρας γε συγκεκριμένον, τῷ κανόνι ἡμῶν οὐκ ἀντίκειται.

Ὅτις συντεθεῖς, τὸ μέγα ἐκτίσατο· μωνώνυξ, μώνυξ τε, ναὶ δὴ και χαλκώνυξ τις, ἀκρονυχία ὄρυς και ὄρυχος· ἀκρονυχίαν ἄλλην δὲ, νυκτὸς ἀκρότατον, εὐ γινώσκων, συστέλλει και σμίκρυνε, τοῦ γὰρ νῦξ και τοῦ ἄκρον συντέθειται.

Ὅφελος μικρόν, ὠφέλεια μέγα τε και ἐπωφέλεια, ἥς τὰ πτωτικοῖς τισὶ σύνθετα ὄντα ἰῶτα γράφεται· κοινωφελία δὲ ἐστὶν οἰκωφελία τε σύμβολόν σοι γνώριμον και σύντονον· πτωτικῇ γὰρ συνθέσει συνσταται.

Ῥῆμα συντεθέν ὀρύσσω ὀξύνεται, ἐν ἔχον σύμφωνα· ὁ δὲ τυμβωρύχος σοι, εἰ και φρεω-

ρύχος, τοῦτο δηλώσαιεν ἂν δ' ἔχει δύο σύμφωνα, ὡς τοιχορύκτης τις, τυμβορύκτης, μέγεθος ἀπέβαλε· τοῖς δυσὶ γὰρ συμφώνοις σμικρύνεται.

Ἄσα τοῦ ὁμῶ συντέθειται, μέγιστα, ὡς ὀρωμότης τις, καὶ συνωμοσία δὲ, ἐπωμοσία, πάντα ὅμοια. Ἡ μετοχὴ σμικρύνεται· ἐπωμώσμενος, καὶ αἱ ἄλλαι· ὁ δ' ἐπωμώσμενος, ἤγουν ἄρας τοῖς ὁμοίς, ἐκτέτακται.

Πάντα τὰ εἰς ὦψ, ἦν ἡ μονοσύλλαβα, ὡς θῶψ, ἐκτείνεται· καὶ τὰ ὑπὲρ δύο δὲ συλλαβὰς ἔσχευ.

Ἄσα τῶν εἰς ὦψ δισύλλαβα πέλοντα, τὰ μὲν μεγεθύνονται, τὰ δὲ καὶ σμικρύνονται· μικρὰ μὲν σκόλοψ, Πέλοψ σὺν Κέκροπι· ὁ δὲ γε κέρκωψ, μάλωψ τε, ὕδρωψ, σὺν κώνωπι, καὶ ὁ κύκλωψ, μύωψ, μεγεθύνονται· ὁ δὲ μέροψ καὶ χάροψ ἐσμικρύνονται.

Τὰ τοῦ ὀδυνῶ συγκείμενα μέγιστα, καὶ τὰ τοῦ ὄνομα· περιωδυνία γὰρ, ἀνώδυνός τε καὶ ἀκεσῶδυνός· ἀνώδυμος, ἐπώνυμος, ἀνωνόμαστος, τῶν συντεθέντων οὐκ ἐχόντων μέγεθος· πολυῶδυνός τε καὶ κατώδυνός.

Ἄσα τοῦ ὠλός, ὠμός καὶ ὠτός ἐσιν ὀζυτονοῦμενα, ὡς ὁ αἰτωλός ἐσιν, καὶ μαυσωλός τις, καὶ φειδωλότατος, βωμός, ὀκτάβλωμος, καὶ ἡδωνός, κολωνός, τιθωνός τε καὶ μελεδωνός πού τις, τοῖς μεγάλοις ὁμοῦ συντετάχθησαν.

Μέγα φαιδρωπός, μεθ' οὗ σκυθρωπότατος· πολυοπὸν τριβώνιον, καὶ χεδροπός ὁμοῦ, χαροπός τε καὶ ἐχθοδοπώτατος, μαστροπός τὸ μικρὸν ἠγαπήλασι.

Μακρὰ παραλήγονται τὰ τοῦ ὀσύνη τε· ἡ δικαιοσύνη δὲ καὶ βριθοσύνη τοῦτο πιστώσεται, καὶ σὺν τούτοις ἱερωσύνη, μακαρισσύνη που, ἡ βραχεῖα διδοῖ παραλήγουσα.

Ἔσχε τὴν γραφὴν τὰ σθεν παράγωγα πρὸς τὸ προκείμενον· τοῦ γὰρ οὐρανός αὐχεῖ τὸ οὐρανόν μεν μοι τὸ ἀντίστοιχον, τοῦ πόρρω δὲ καὶ πόρρωθεν· τὸ δὲ ἐτέρωθεν σημειούσθω, καὶ τὸ

ὀποτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, ἐκατέρωθεν.

Ῥήματα ὁμοῦ τοῦ ὠζω μεγέθυνε· κρώζω, αἰμώζω τε, ἄνευ τοῦ ἀρμώζω δὲ, καὶ τοῦ δεσπόζω, ὄζω· εὐώδης δὲ δυσώδης, ὄντα σύνθετα· κώδων, θερμώδων τε, κνώδων τε ξιφίδιον, καὶ ἀμφώδων τὸ μέγα ἐκτέσαντο.

Ἄσα καθαρὰ τοῦ ὠτης ἐκτείνεται· Ἡρακλειώτης γὰρ· τὰ μὴ καθαρεύοντα μικρὰ τοξότης, πότης, καὶ δείκνυσι, χωρὶς ἀσκαλαβώτου τε καὶ Μιμαλώτου τινός· Ἡπειρώτου, οἷον δεσμώτης ἔπεται, θιασώτης, σιδώτης, κολώτης τε.

Μέγεθος αὐχεῖ τὰ ὠνη μὴ κύρια, μηδὲ ὀξύτονα, ἢ ἀνεμώνη σοι καὶ ἀμυμώνη ἔσω παρὰδειγμα· ἀκόνη δὲ, σφενδόνη τε, καὶ ἡ εὐφρόνη μικρὰ, καὶ βελόνη· ὡς δὲ καὶ περόνη τις, ἀμπερόνη, ἀγγόνη, ὀθόνη τε.

Γράφοις ἡδονὴν ὀξύτονον ὄνομα, Γοργόνην κύριον μετὰ Περσεφόνης, καὶ Τισιφόνης, εὐγε σμικρότατα· μεθ' ὧν καὶ Ἡσιόνη τις, καὶ καλλονή, γαρμονή, συντετάχθη κυρίως ὀξύτονα, διὰ τοῦτο βραχεῖα, ὀνόματα.

ἔχει τὰ εἰς ὦρ τὸ μέγεθος ἅπαντα, ὡς Νέστωρ, ἔκτωρ τε· Ναβουχοδονόσορ δὲ, Χολογοδόμορ, ἄορ, καὶ ἤτορ τι, βόσορ σμικρυνέσθωσαν, καὶ Ἰοθὼρ πενθερός τοῦ Μωσέως, ὄνπερ καὶ Ῥαγούηλον ἀλλαχοῦ ἢ Γραφή ἐπώνμασεν.

Βόσκω μὲν μικρὸν, τιτρώσκω δὲ μέγιστον, θρώσκω, βιώσκω τε, καὶ τὸ ὄνειρώσσω δὲ, λιμώσσω, κνώσσω, πλώω, βαρύτονα, καὶ γνῶω μεγεθύνονται· τὸ δ' ἄλωω καὶ γοῶ ἐσμικρύνθη, ἅτε περισπώμενα καθαρὰ τυγχάνοντα ῥήματα.

Μέγας Ἰωνᾶς, ὁ παῖς Ἀμαθείας τε, καὶ ὁ κλεινός Σαμωνᾶς, τὸν γὰρ Μαμωνᾶν μισῶν, Δεβώρα ἴσθι τὸ μεγαλόφρον· πληθῶραν ἀπεστρέφετο, ὡς ἡ Σεμφώρα γυνή, καὶ Γειώρας πίνων μανδραγόραν τε, Πρωταγόρας πολλοῖς ἠκολούθησεν.

Ἄν ἀρσενικὰ τὰ ὄνομα μέγιστα, ὡς Ἀπολ-

λώνιος, καὶ δὴ Κιθαιρώνιος, Σιδώνιος τε, Ἐλικώνιος· Ἀδόνιον, Μαρδόνιον καὶ Ἐρυθθόνιον σημειώσαι· γέλων τε σαρδόνιον, καὶ μυγδόνιον δὲ καὶ παιόνιον.

Πέφυκε τοῦ ζῶ ζωννῶ παράγωγον, τοῦ χρῶ χρωννῶ δὲ μεγαλοφρονούμενον, τοῦ ῥῶ ῥωννῶ καὶ χῶ χωννῶ που, στρωννῶ καὶ τὰ ὅμοια. Ἐπαμινώδας τε καὶ φρενώνδας μέγα ἐκβοήσουσι, τὰ αὐτὰ τῷ κανόνι φεγγόμενοι.

Πάντα τὰ ὠτός, ὠτή τε ὀξύτονα ἔστισαν μέγιστα· ἄλυσσιδωτός χιτών καὶ μηλωτή δὲ ταῦτα πιστούσθωσαν· βροτός δὲ μόνον ἄνθρωπος καὶ βιοτή ἢ ζωή, σμικρυνέσθω ἄβρωτος αὐτὸς μέγιστον, βιωτή τε ἐστὶν ἢ βιώσιμος.

Στρέφων καὶ στρωφῶ, καὶ νέμων ἐνώμισα, ἤτοι διέδωκα, τῆς ποιητικῆς ἐστὶ φιλοτιμίας τὸ καινοτόμημα· διὸ μέγιστα γράφεται· τὸ δὲ σοβῶ καὶ στρωφῶ οὐ σταλτέον ὡσπερ τὸ ποτῶ ῥήμα, τῇ κοινῇ διαλέκτῳ πειθόμενον.

Μόνα τῶν εἰς ὦ τὸ δεῦρο ἐπίρρημα καὶ ἄπο σμικρυνε· τῶν εἰς ὠς ληγόντων δὲ, τὸ πάρος, ἤμος, τῆμος, τημοῦτός τε, μεθ' ὧν συναριθμείσθω σοι καὶ τὸ ἐντός καὶ ἐκτός, καὶ τὸ κῆχος, ἔναγχος ἐπίρρημα· τὰ λοιπὰ δὲ μέγιστα γράφεισθωσαν.

Δόξα σοι, Χριστὲ, δι' οὗ καὶ διήνυσται τὸ φιλοτέχνημα πολυωφελέστατον, ὁ σὸς οἰκέτης, Νίκης ἐπώνυμος, χαλκοπρατίων πρῶξιμος, ἀνεψιός τοῦ Σεφῶν τοῦ ποιμένος, ὅστις τὸν ὁμώνυμον, διὰ οἶκτον, ἐκτέσαντο στέφανον. ὄνομα καλὸν καὶ σφόδρα θαυμάσιον ἢ βίβλος κτήσεται, μεγαλεμπορία γὰρ τοῖς φιλόλογοις, οἶμαι, κληθήσεται, τοῖς ἀντιστοίχοις βριθουσα, καὶ πυκνουμένη καλῶς τοῖς κανόνι, ὡσπερ καὶ θαυμάσονται οἱ μὴ φθόνῳ ψυχῆς ὑποσμήχοντες.

Ἐξοποστειλάριον.

Πρὸς τὸ « Γυναῖκες ἀκουτίσθητε »

Ἰόνιον, Σαρδόνιον, Αἰγαῖον, Αἰθιοπίον, Ἀμπωτις, Σύρτις, Κρισαῖος, πελάγη ταῦτα τυγχάνει. Τυρρηνικόν, Παρθένιον, Σαρανικόν, Ἰκάριον, οἷς Σαλμωνὶς ἠρίθμηται, καὶ Ἰστικόν, Ἐρυθραῖον, καὶ ὁ Κρισαῖός που κόλπος.

Σημαίνων γράμματα ἔστειλα, κελεύων, ἀγορεύων τε, λέγων, ἐμφαίνων, μέγα. Μικρὰ φράζον, μηνῶν, διεξιόν, γεγράφθω σοι· τὸ πρὸς καλὸν γὰρ γέγονε, καὶ ἦν ἐδόκει μέγιστα, ἐπὶ καλὸν δ' ἐξέβη, ἔληξε· τάλλα σμικρύνουσι. (ἀκολουθεῖ).

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ.

Φθόνος καλεῖται ἡ θλίψις, ἡ ἐνδόμυχος δυσαρέσκεια, ἢ αἰσθάνεται τις ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν ἄλλων· διὰ τοῦτο ὁ Βίας, ἰδὼν ποτε φθονερὸν ἄνθρωπον σκυθρωπάζοντα, εἶπεν· « ἢ εἰς τοῦτον συνέβη κακόν τι, ἢ εἰς ἄλλον καλόν. » Εἶνε ἄρα ὁ φθόνος ἐν τῶν ποταποτέρων καὶ ἀγενεστέρων τῆς ψυχῆς παθῶν, καὶ πάσχουσι αὐτὸν ἰδίως οἱ ἀμαθεῖς καὶ βάνασοι. Πολλάκις ὅμως ὁ φθόνος εἶνε καὶ ἐμφοτος εἰς τοὺς ἀχρεῖαν καὶ πονηρὰν ψυχὴν ἔχοντας, εἰς οὓς οὔτε ὁ πολιτισμός, οὔτε ἡ παιδεία δύνανται τότε νὰ καταβάλλωσι τὸν ἀκοίμητον τοῦ φθόνου σκώληκα, ὅστις ἀενάως κατατρώγει τὴν τε ψυχὴν καὶ τὴν υἰγιάν αὐτῶν. Ἐνίοτε ὁ φθόνος, ὡς μασματικόν τι πάθος, μεταδίδεται εἰς πολλὰ τινα συνοικοῦντα ἄτομα, εἰς ὀλοκλήρους οἰκογενείας, εἰς συνοικίας, εἰς χωρία μικρὰ ἢ καὶ πόλεις, εἰς φυλάς. Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν τὸ πάλαι οἱ Τελχίνες· καὶ σήμερον δ' ἐτι δὲν λείπουσι παραδείγματα τοιοῦτου ἐνδημικοῦ φθόνου.

Ἐν γένει ὁ φθόνος ἔμφαίνει καρδίαν πονηρὰν καὶ ψυχὴν ἀγενῆ· διὸ πάντες οἱ πονηροὶ καὶ μοχθηροὶ εἶνε φθονεροί· ὅλοι δὲ οἱ κοινωνοφελεῖς, οἱ ἐνάρετοι, οἱ γενναῖοι καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἰσὶν ἀπηλλαγμένοι τοῦ φθόνου, ἀλλὰ φθονοῦνται αὐτοί.

Εἶνε δὲ ὁ φθόνος φθοροποιότατον ψυχικὸν πάθος, βλάβη μὲν μεγάλη τὴν τε υἰεὶαν καὶ τὸ ἠθικὸν τοῦ φθονεροῦ, ὅστις εἶνε ἀεννάως δυστυχῆς, μὴ εὐρίσκων ἡσυχίαν μηδὲ ἀνάπαυσιν καὶ ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, διὰ τὴν θλίψιν ἣν αἰσθάνεται ἐπὶ τῇ εὐδοκίμῳ τῶν ἄλλων. Βλάπτει δὲ γενικώτερον ὁ φθόνος καὶ τὴν κοινωνίαν· διότι ὁ φθόνος ἀπευθύνει τὰ βέλη του ἰδίως κατὰ τῶν ἰκανῶν καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, τῶν εὐτυχούντων καὶ εὐδοκίμωντων εἰς τὰ ἔργα των.

« Ἄσι τὰ σεμνὰ πάντα κέκτανται φθόνον·
Ἄπαν τὸ λίαν συνετὸν ἐστὶ ἐπίφθονον. »

Διὰ ταῦτα πάντες οἱ σοφοὶ, ἐνάρετοι καὶ μεγάλοι ἄνδρες, πάντες οἱ τὴν πατρίδα εὐποιούντες, πολλὰ ὑφίστανται συνήθως δεινὰ ἐκ τοῦ φθόνου, καὶ πλεῖστα ἀπαντῶσιν, ὑπὸ αὐτοῦ δημιουργούμενα, προσκόμματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὲρ τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος ἀγαθῶν προθέσεων των. Πολλοὶ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἢ ἀποθαρρύνονται καὶ ἀποδειλιῶσιν ἐνώπιον τοῦ φθόνου, καὶ ἀποσύρονται τῆς κοινωνικῆς σκηνῆς ἐπὶ μεγίστη τῆς κοινωνίας βλάβῃ, ἢ καὶ ὅλως καταστρέφονται, συγκαταστρεφόμενων αὐτοῖς καὶ τῶν κοινωνοφελῶν καὶ εὐεργετικῶν ἐνεργειῶν των· διότι ὁ φθόνος, οὐδαμῶς ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῶν κοινωνοφελῶν ἔργων, τοῦτο καὶ μόνον στοχάζεται, νὰ καταστρέφῃ πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ μέγα, ὅπως μαράνη τὴν δόξαν τοῦ διενεργούντος αὐτό. « Τὸ τῆς δόξης κάλλος, ὡσπερ ὑπὸ νόσου, τοῦ φθόνου ταχὺ μαραινεται », ἔλεγεν ὁ θεὸς Σωκράτης, ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τέλους θύμα τῆς ἀρετῆς καὶ ἰκανότητός του ὑπὸ

τοῦ φθόνου. Καὶ ὁ Πυθαγόρας δὲ, καὶ ὁ Δημόκριτος, καὶ ὁ Ἡράκλειτος, Ἀνάχαρσις, Ἀριστείδης, Περικλῆς, Θεμιστοκλῆς καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι ἐνδοξοὶ ἄνδρες ἔπεσαν θύματα τοῦ φθόνου, οὗ κακὸν ὀλεθριώτερον διὰ τὴν κοινωνίαν δὲν ὑπάρχει.

« Ὁ δὲ τὸ κακίστον τῶν κακῶν πάντων φθόνος
φθισικὸν πεποιήκει, καὶ ποιήσει, καὶ ποιεῖ,
Ψυχῆς πονηρὰς δυσσεβῆς παρίστασις. »

(ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.)

Ὁ Ἀντισθένης δ' ἔλεγεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ σπουδάζωσιν, ὅπως ἀποχωρίζωσιν τὴν αἴραν ἀπὸ τὸν σίτον καὶ τοὺς ἀνικάνους στρατιῶτας ἀπὸ τοὺς ἰκανοὺς, ἔπρεπε νὰ ἐξορίζωσιν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τοὺς φθονερούς, οἵτινες μεγάλως βλάπτουσιν αὐτήν.

Διὰ δὲ τὸν φθονούμενον ὁ φθόνος εἶνε τὸ μέγιστον τῶν πρὸς αὐτὸν γινόμενων ἀδικημάτων· διότι ἄνευ αἰτίας, ἀντὶ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ἐκ τῆς δικαίας τιμῆς προσγινομένης εὐχαριστήσεως, ποτίζεται τοῦναντίον μὲ τὴν πικρὰν τοῦ φθόνου χολήν.

« Ἀδικώτατον πρᾶγμα εἰς πάντων φθόνος. »

Διὸ πολλοὶ λυπούμενοι διὰ τὴν λυσιπώδη τοῦ φθόνου κατ' αὐτῶν ἐπίθεσιν, ὑπέστησαν βλάβην τῆς υἰεὶας μεγάλην, τινὲς δὲ καὶ ἀπολέσθησαν ἐξ ἀπελπισμοῦ.

Ὁλεθριωτάτην ὁμως ἐξασκεῖ ἐπήρειαν ὁ φθόνος ἐπὶ τοῦ φθονεροῦ αὐτοῦ. Εὐρίσκειται αὐτὸς εἰς ἀέναντον ἐνδύμυχον ἀγωνίαν καὶ ταραχήν, ἐπιθυμῶν τὴν βλάβην ἢ καὶ τὴν τελείαν καταστροφὴν τοῦ φθονομένου ἄνευ τινὸς εὐλόγου αἰτίας. Μεταχειρίζεται δὲ πρὸς κορεσμὸν τοῦ πάθους ἑτοῦ πᾶν ὅ,τι δύναται· καὶ ἂν μὲν ἐπιτύχῃ τὴν βλάβην ἢ τὴν καταστροφὴν τοῦ φθονομένου, χαίρεται μὲν ἐξ ἐνός καὶ εὐχαριστεῖται διὰ τοῦτο, ἀλλὰ ταρασσεται ἐξ ἄλλου, τυπτόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, ἢ κυριεύμενος ὑπὸ φόβου, διὰ τὸ κακὸν, ὅπερ ἔπραξε κατ' ἀνδρὸς ἰκανοῦ,

ἐναρέτου καὶ κοινωνοφελούς, ἢ οἰκογενειάρχου.

« Ὁ φθονερός αὐτῷ πολέμιος καθίσταται·
Ἀυθαίρετος γὰρ συνέχεται λύπαις. »
(ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.)

Ἄν δὲ μὴ δυναθῇ νὰ βλάβῃ τὸν φθονούμενον, τήκεται ἐκ τοῦ ἀγενοῦς πάθους του, λυπεῖται, νοσεῖ, καὶ ἐνίοτε καταστρέφεται ὑγιεινῶς τε καὶ ἠθικῶς· διότι τὸ πάθος σκοτίζει τὸν νοῦν καὶ παρασύρει τὸν ἄνθρωπον εἰς πράξεις ἐπιβλαβεῖς καὶ ἀδίκους, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων σοφῶν ἐξομοιοῦσι τὴν φθορὰν, ἣν ὑφίσταται ὁ φθονερός, τικόμενος ἐκ τοῦ φθόνου, μὲ τὴν σκωρίαν, τὴν κατατρώγουσαν τὸν σίδηρον, ἢ μὲ τὸν σκόρον, τὸν κατατρώγοντα τὰ μάλλινα ἐνδύματα, ἢ μὲ τὸν σάρακα τὸν καταθρίβοντα τὰ ξύλα. Ὁ δὲ Πλούταρχος παρομοιάζει τὸν φθόνον μὲ τὰς καθαρίδας, αἵτινες ἐπικαθῆνται πάντοτε εἰς τὰ ὠραῖα καὶ εὐσμία ἄνη· διότι οὐδεὶς οὐδέποτε φθονεῖ ἀνικάνον, κοινὸν, μοχθηρὸν καὶ ποταπὸν, πτωχὸν καὶ δυστυχοῦντα ἄνθρωπον.

« Φθονεῖ δ' οὐδεὶς τῷ δυστυχοῦντι. »

Ὅπου λοιπὸν ἀπευθύνει τὰ βέλη του ὁ φθόνος, ἐκεῖ εἶνε δῆλον, ὅτι ὑπάρχει ἰκανότης, ἀρετὴ, εὐπραγία. Ὅθεν ὁ Θεμιστοκλῆς, μείρακιον ἔτι ὢν, ἔλεγεν, ὅτι « οὐδὲν λαμπρὸν πράττει, διότι παρατηρεῖ ὅτι ἀκόμη δὲν φθονεῖται ».

Ὁ φθονερός τιμωρεῖται πολλάκις διὰ τὸ βδελυρὸν πάθος του, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ὅταν, ἔνεκα αὐτοῦ, ἐπέλθῃ βλάβη καὶ ἀδικία εἰς αὐτήν· διότι ἡ ἀλήθεια δὲν βραδύνει ν' ἀναλάβῃ, καὶ ὁ φθονερός, ταύτης γνωσθείσης, μισεῖται καὶ ἀτιμάζεται. Οὕτως οἱ Ἀθηναῖοι ἐμίσησαν τοὺς συκοφάντας τοῦ Σωκράτους, καὶ οὔτε πῦρ ἔδιδον πρὸς αὐτοὺς, οὔτε τις ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, οὔτε λουόμενος ἐπλησίαζε τις αὐτοὺς, ἕως οὗ οὔτοι, μὴ ὑποφέροντες τὸ κοινὸν μῖσος καὶ τὴν γενι-

κὴν περιφρόνησιν, ἠτοκτόνησαν.

Κύριον δὲ ὄπλον, δι' οὗ ὁ φθόνος βάλλει τὰ φαρμακερὰ βέλη του, εἶνε ἡ συκοφαντία, ἣν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι διὰ πολιτικούς λόγους καὶ χάριν τῆς σωτηρίας καὶ προστασίας τῆς πολιτείας, εἶχον ὀργανίσει καὶ ἀναγάγει εἰς ἀληθῆ θεσμὸν πολιτικόν, οἱ δὲ συκοφάνται ἦσαν πολῖται, γνωστοὶ ταῖς πᾶσιν, ἔργων ἔχοντες τὸ καταγγέλλειν πᾶσαν κατὰ τῆς πολιτείας ἢ τῶν ἠθῶν διενεργουμένην ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐνέργειαν, ἣσαν μάστιγες τῆς κοινωνίας, κατὰ πάντα ἀνάλογοι πρὸς τοὺς σημερινοὺς κατασκευαστοὺς. Σήμερον ὁμως θεωρεῖται, ὡς καὶ εἶνε ἀληθῶς, ἔγγλημα μυσαρὸν, αὐστηρῶς ὑπὸ τῶν νόμων τιμωρούμενον· διότι ἡ συκοφαντία, καὶ μετὰ τὴν τῆς ἀληθείας ἀνάλαμψιν, πάλιν ἀφίνει ἴχνη τῆς διαβάσεώς της, παραβλάπτοντα ἕπως δῆποτε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ συκοφατηθέντος. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦτης Don Basilio παράγεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ λέγων :

« Συκοφάντει, συκοφάντει·
Θ' ἀπομείνη πάντα κάτι. »

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην καὶ ἀτεχνῆ τοῦ φθόνου περιγραφὴν, ἐπίκαιρον νομίζομεν νὰ παράθεσωμεν καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ φθονεροῦ, λαμβάνοντες αὐτὸν ἐκ τοῦ περὶ ἠθικῶν χαρακτήρων ἡμετέρου συγγράμματος.

Ὁ φθονερός λοιπὸν τρέφεται μὲ τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον του, καὶ ἡ υἰεὶα τοῦ γείτονός του εἶνε δι' αὐτὸν μεγάλη ἀββαστία. Ὅποταν ἦνε σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος, μὴ νομίσῃ, ὅτι τῷ σηνέβῃ δυστύχημά τι, ὕχι! θλίβεται καὶ εἶνε φαρμακωμένος, διότι συνέβη εὐτύχημά τι εἰς τὸν γείτονά του. Ὅποταν πάλιν τὸν βλέπῃς περιχαρῆ καὶ φαιδρὸν, θεωρεῖ ὡς βέβαιον, ὅτι ἀπενκαίον τι συνέβη εἰς τινὰ ἐχθρὸν του. Ὅσα ἀγαθὰ καὶ ἂν τῷ χαρίζῃ ὁ Θεός, τὰ θεωρεῖ ὡς ποινὰς

και τιμωρίας, ἐὰν βλέπη, ὅτι δὲν τὰ δίδει εἰς μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους. Ἡ μὲν χάρα του διὰ συμβάν τι εὐτύχημα εἰς αὐτὸν μηδενίζεται καὶ ἐκλείπει, ὅταν βλέπη ὅτι καὶ εἰς ἄλλους συμβαίνει τὸ αὐτὸ εὐτύχημα· ἡ δὲ θλίψις του διὰ τὰ δυστυχήματα του ἀνακουφίζεται μεγάλως, ὅταν βλέπη καὶ ἄλλους πάσχοντας τὰ αὐτὰ· διὸ καὶ προτιμᾷ νὰ ζῆ μετὰ τῶν ἀνωτέρων του ἐν κοινῇ δυστυχίᾳ, ἢ μετὰ τῶν ὁμοίων του ἐν κοινῇ εὐτυχίᾳ. Τὴν μετὰ τῶν ἄλλων δὲ ἀνθρώπων συναναστροφὴν του ὀνομάζει ἀθλίαν ζωὴν· πᾶσαν καλὴν πράξιν τοῦ γείτονός του ὑποβλέπει μὲ βλέμμα κακὸν καὶ ληστρικὴν δυσμένειαν. Πᾶσα διήγησις περὶ εὐτυχίας καὶ κερδῶν ἄλλου τινός, ἢ πᾶς ἐπαινος ἀρετῶν, ἀγαθῶν ἔργων ἢ ἱκανότητος αὐτοῦ, εἶνε δι' αὐτὸν κεραινός. Καὶ τὰ μὲν ξένα ἀγαθὰ θεωρεῖ τρισμέγιστα καὶ τὰ ἐκτιμᾷ ὑπὲρ τὸ δέον, τὰ δὲ ἴδια θεωρεῖ εὐτελεῖ καὶ ἀνάξια προσοχῆς. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἐρωτᾷ περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἰσοτίμων καὶ τῶν ἀνωτέρων του, καὶ, ἂν ἀκούσῃ, ὅτι αἱ ἐπιχειρήσεις των βαίνουσι καλῶς, γογγύζει ἐνδομύχως κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπορεῖ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐτυχῶσιν οὕτως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἐξετάζει μάλιστα τὰς ἐργασίας τῶν ὁμοτέχνων του, καὶ ὁσάκις μὲν μανθάνει ἀποτυχίας καὶ ζημίας αὐτῶν, ἀγάλλεται καὶ χαίρει, ὁσάκις δὲ τὸν ἀντικείμενον ἐπιτυχίας καὶ κέρδη, λυπεῖται καὶ ἀδημονεῖ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν παρηγορούμενος, λέγει « τίς ἤξεύρει ἂν ἦνε ἀληθῆ, καὶ ἔπειτα οὐ πᾶν τὸ λάμπον χρυσός.» Ὅταν δὲ οὐδόλως δύναται ν' ἀμφισβᾶλη πλέον αὐτὸς περὶ τῆς καταδήλου εὐτυχίας ἐκείνων, ἀγωνίζεται νὰ καταπίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅτι αὕτη κατ' οὐδὲν δύναται νὰ ἦ ὠφέλιμος πρὸς αὐτοὺς, καθὼ μὴ ἀντισταθμίζουσα ποσῶς πρὸς τὰς ζημίας καὶ τὰς δαπάνας των, μηδ' ἐπαρκούσα πρὸς ὀριστικὴν

εἰς τὸ μέλλον ἀποκατάστασιν των· « Ἐπειτα, προσθέτει, τίς δύναται νὰ γινώσκῃ πόσον ἐπιζήμιος ἐνδέχεται νὰ καταστῇ εἰς αὐτοὺς αὕτη ἢ εὐτυχία, ἥτις πιθανὸν νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς ἐπιχειρήσεις ἄλλας μεγαλύτερας, δυναμένας νὰ τοὺς βυθίσωσιν εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα; Μῖσος κοινὸν δὲν εἶνε τὸ σύννηθες παρεπόμενον ὄλων τῶν ταχειῶν αὐξήσεων, ὄλων τῶν μεγάλων καὶ ἐκτάκτων εὐτυχιῶν; Καὶ δὲν ἤξεύρητε, ὅτι εἶνε πολὺ δυσκολώτερον νὰ φυλάξῃ τις τὰ ὑπάρχοντα, ἢ νὰ τ' ἀποκτήσῃ; Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.» Καὶ πάμπολλα τοιαῦτα δογματίζει, ἵνα φαρμακεύσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, καὶ ἐξαπατᾷ αὐτὸς ἑαυτὸν, μηδενὸς φειδόμενος πρὸς τοῦτο μέσου αἰσχροῦ τε καὶ ἀθμεῖτου. Τὸ μόνον δὲ μέσον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν φαρμακερῶν τοῦ φθόνου βελῶν εἶνε τὸ νὰ καταστῇ τις διὰ τῆς ἀρετῆς, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀδιαφιλονεικῆτου ἱκατότητος ἀνάντερος παντὸς φθόνου· ἄλλως ἂς ἐνεργῇ τὰς ὑποθέσεις του ἄνευ ἐπιδείξεως, ἂς μὴ καυχᾶται διὰ τὰς ἐπιτυχίας του, ἂς μὴ περιαιτολογῇ καὶ ἐπιδεικτιᾷ. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἐὰν μὴ αἰσθάνηται ἑαυτὸν οὕτως ὑψηλὰ ἰστάμενον, ὥστε τὰ βέλη τοῦ φθόνου νὰ μὴ φθάνωσι μέχρις αὐτοῦ, ἂς ἐνστερνηθῇ τὸν θώρακα τῆς μετριοφροσύνης καὶ μετριοπαθείας, ὅπως μὴ παρέχῃ καὶ γυμνόν τι μέρος τοῦ σώματός του πρὸς τὰς προσβολὰς αὐτῶν.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΑΡΕΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΙΩΝ.

1. Ὁ ΔΙΚΑΙΟΣ ἔχει τὸ μέτωπον εὐρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, κυλοιδιώνοντας, λάμποντα καὶ ὑγροὺς, τὰς κόρας εὐρείας, ἐχούσας τὸν κύκλον ἴσον· τὸ βλέμμα ἀποπνεόν ζωηρότητα

συγκερασμένην· τὰς τρίχας καστανόχρους· τὴν φωνὴν ἰσχυράν, ὀλίγον τι ἐμμελεῖ ἢ ἐν μέσῳ τῆς ἀνδρικής καὶ τῆς γυναικείας ἠχοῦσαν· τὸ δὲ σῶμα εὐφυῶς πεπλασμένον καὶ ἀνάλογον.

2. Ὁ ΛΑΙΚΟΣ ἔχει τὸ μέτωπον ὀμαλὸν καὶ αὐστηρὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς γελόντας, ἀλλὰ μετὰ συνεχοῦς τινος κινήσεως τῶν ὀφρύων, τῶν παρεῖων καὶ τῶν χειλέων, ἢ πανούργους καὶ ἀπειλητικούς, ἢ τέλος μεγάλους, ἀτενεῖς καὶ ὑποβλέποντας· αἱ κόραι των εἰσι πράσιναι καὶ αἱ ἱριδες μέλαιναι. Ἡ φωνὴ του εἶνε ὀξεῖα ἢ τραχεῖα καὶ μικρὸν ἀνειμένη· τὸ σῶμα του ἐν συνόλῳ μὲν ἔχει καλῶς, κατὰ τὰ καθέκαστα ὅμως αὐτοῦ δυσαναλόγως.

3. Ὁ ΑΓΑΘΟΣ ἔχει ὠραῖον πρόσωπον, ρίνα μεγάλην καὶ καλῆς ἀναλογίας, ἢ ἐπικλίνουσαν ὀλίγον πρὸς τὸ στόμα· ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ὀλίγον τι ἐμβεβυθισμένους, ἀλλ' ἀνοικτούς, ὑγροὺς καὶ γλυκεῖς, ἢ τεθλιμμένους καὶ συνουθευμένους ὑπ' ἐλαφρῆς τινος τῶν ὀφρύων κινήσεως· τὰς κόρας μετρίου μεγέθους καὶ εὐκινήτους, τὸ βλέμμα σταθερὸν καὶ ἀτενεῖς, τὸ μέτωπον αὐστηρὸν, τὸ στήθος εὐρὸν.

4. Ὁ ΠΟΝΗΡΟΣ ἔχει τὸ πρόσωπον δύσμορφον καὶ ὠχρὸν, τὰ ὄτα στενὰ, τὸ στόμα μέγα μετὰ χειλέων λεπτῶν, τοὺς ὀδόντας ὀξεῖς καὶ ὀλίγον προεκβάλλοντας, τὴν λαλίαν ζωηράν καὶ ἀπότομον, ὀξεῖαν ἢ ἔρρινον· τοὺς ὀφθαλμοὺς λοξοὺς, ἔχοντας τὴν μὲν κόρην μέλαιναν καὶ φαινομένην ὀλόκληρον, τὸ δὲ λευκὸν στεγνὸν καὶ λάμπον καὶ κατὰ τὰς γωνίας ἐρυθρούμενον· τὸ σῶμα μᾶλλον ἰσχνόν, τράχηλον κεκυρτωμένον, τὴν ράχιν ἐλαφρῶς κύπτουσαν, τὰς δακτύλους μακροὺς καὶ ἰσχνοὺς, τὰς κνήμας λεπτάς, τοὺς πόδας κακομόρφους καὶ κοίλους κατὰ τὸ πέλμα.

5. Ὁ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΟΣ ἔχει τὸ μέτωπον χθαμαλόν, τὰς ὀφρὺς δασείας καὶ συνηνωμένας, ὀφθαλμοὺς μικροὺς, στεγνοὺς, κυλοιδιώνοντας καὶ ἀνίσους, ἔχοντας κόρας τρεπούσας καὶ

ἀνυψωμένας, καὶ τὸ λευκὸν θαμβόν.

6. Ὁ ΤΙΜΙΟΣ ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς μετρίου μεγέθους καὶ κλίνοντας πρὸς τὸ κυανοῦν ἢ μέλαν χρῶμα· τὸ λευκὸν των εἶνε διαυγές καὶ λαμπρόν· τὸ βλέμμα του ἐμπλεον βεβαιότητος καὶ βαρύτητος· τὸ μέτωπον ὀμαλόν, προέχει ἡρέμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ ὀφρὺς συνεσταλμένα.

7. Ὁ ΑΠΑΤΕΩΝ ἔχει τὴν κεφαλὴν μικρὰν καὶ τὸ πρόσωπον ἀκανόνιστον· τὸ μέτωπον ἀνάπλεον κατφυλακισμένον ὑπὸ πτυχῶν καὶ ρυτίδων· ὀφθαλμοὺς βεβυθισμένους, μικροὺς, στεγνοὺς καὶ χρώματος δυσδιορίστου· κόρας ταλαντευομένας· βλέμμα ἀνήσυχον καὶ ἀθέβαιον· ράχιν πλατεῖαν, ὠμοπλάτας ὑψωμένας, χεῖρας στενὰς καὶ δακτύλους λεπτοὺς.

8. Ὁ ΕΜΦΡΩΝ ἔχει τὸ πρόσωπον μετρίου μεγέθους καὶ τὸ μέτωπον τετράγωνον· ὀφθαλμοὺς μεγάλους, λαμπροὺς, ὡν τὸ λευκὸν ἐλαφρῶς ροδίζον, αἱ κόραι μέλαιναι καὶ στεναί, καὶ τὸ βλέμμα αὐστηρὸν· τὸ ἄνω χεῖλος προέχον· τὰς τρίχας χρώματος δυσδιορίστου· τὸν λαιμὸν κλίνοντα πρὸς τὰ δεξιὰ· στήθος καὶ ὠμοπλάτας εὐρείας· χεῖρας καὶ δακτύλους μακροὺς· δὲν χειρονομεῖ ὀμυλῶν, ἢ δὲ φωνῆ του, κειμένη μεταξὺ τῆς βαρείας καὶ ὀξεῖας, εἶνε εὐάρεστος.

9. Ὁ ΑΦΡΩΝ ἔχει τὸ μέτωπον ὑψηλὸν καὶ κυρτὸν, τὸ δὲρμα στεγνὸν καὶ χρώματος, ὅπερ ὑποσημαίνει θερμότητα αἵματος· ὀφθαλμοὺς μικροὺς, προέχοντας, διαπύρους, θολεροὺς καὶ ὀλίγον τι ἐρυθροὺς· βλέμμα ἀνήσυχον· ὀφρὺς ἀνυψωμένας· δακτύλους βραχεῖς καὶ χονδροῦς· λαιμὸν κλίνοντα πρὸς τ' ἀριστερά· στήθος καὶ ὠμοπλάτας μετρίου, βᾶδισμα σπεῦδον.

10. Ὁ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗΣ ἔχει τὸ μέτωπον εὐρὸν, τὰς τρίχας οὔτε σκληράς, οὔτε λίαν μέλαινας, οὔτε εὐθείας, οὔτε βοστρυχώδεις· ὄτα καλῆς κατασκευῆς· πρόσωπον ἰσχνόν καὶ με-

τρίου μεγέθους· ὄφρυς τοξοειδείς και ἐλαφρῶς πυκνάς· ὀφθαλμούς λάμποντας, μεγάλους και λεπτούς· λαιμὸν και ὠμοπλάτας ὀλίγον εὐσάρκους και καλῶς ἐνηρωμένας, ὡς και τὰς πλευράς και τὰς κνήμας· κοιλίαν μετρίαν· τὸ δέρμα εὐχρουν· τὸ ἀνάστημα εὐθὺ, μέτριον και εὐφυῶς πεπλασμένον· τοὺς μῆρους ὀλίγον σαρκώδεις, ἀρθρώσεις τῶν ποδῶν και χειρῶν ἰσχυράς και λεπτάς· τοὺς δακτύλους εὐκαμπεῖς, μακροὺς και διεστῶτας· τὰς πτέρνας ὀλίγον ἐξεχούσας· τὴν φωνὴν ἰσχυρὰν και εὐάρεστον.

11. Ὁ **ΕΥΘΗΣ** ἔχει τὰ ὀπίσθια τῆς κεφαλῆς λίαν στρογγύλα, τὸν λαιμὸν βραχύν, τὸ μέτωπον μέγα, στρογγύλον και σαρκώδες, τοὺς ὀφθαλμούς θαμβοὺς, ἀδρανεῖς και ἄνευ ἐκφράσεως· τὰς σιαγόνας μεγάλας και σαρκώδεις· τὰς κνήμας χονδράς, στρογγύλας και βραχείας· τὰς πλευράς παχείας· τὰς ἀρθρώσεις μικράς· κῶλα κακοσχημάτιστα· τὸ πρόσωπον μέγα και ἀνάπλεων· τὰς κινήσεις ἀδεξίους.

12. Ὁ **ΠΑΡΑΦΡΩΝ** ἔχει τὸ μέτωπον εὐρὺ, τὰ ὦτα μεγάλα και εὐθέα· τὸ πρόσωπον θλιβερόν, ἐξέρυθρον και μὲ παρείας συνεσταλμένας· τοὺς ὀφθαλμούς τείνοντας τὸ βλέμμα πρὸς δεξιάν, μὲ πλατείας ἱρίδας και ὄφρυς πυκνάς· λαιμὸν μακρὸν, σκληραύχονα και κλίνοντα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ πλάγια· σῶμα χαῖνον συνήθως, οὐ τὸ ἄνω χεῖλος παχὺ και πίπτον ἐπὶ τοῦ κάτω· χεῖρας τραχείας· ὠμοπλάτας μαλλιάρας· φωνὴν ὀξεῖαν.

13. Ὁ **ΤΟΛΜΗΡΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον αὐστηρόν· τὸ μέτωπον μεριμνῶν· τὰς ὄφρυς προμήκεις· τὴν βίνα κλίνουσαν πρὸς τὸ στόμα, ὅπερ εἶνε μέγα και παρουσιάζει ὀδόντας μακροὺς, ὀξεῖς και διεστῶτας· ὀφθαλμούς ζωηροὺς, ὑπερψάνους, εὐκινήτους και λάμποντας· βραχίονας μακροτάτους, στήθος δὲ και ὠμοπλάτας εὐρείας.

14. Ὁ **ΔΕΙΑΟΣ** ἔχει τὴν κεφαλὴν στρογγύλην και ἄνευ ἐξοχῶν· τὰς τρίχας εὐθείας και οὐλας· τὸ μέτωπον μέγα· τὸ πρόσωπον σαρκώδες και μεταβάλλον χρῶμα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν· ὀφθαλμούς ἀναποφασιστοὺς και χρώματος δυσδιορίστου· στόμα μικρὸν μὲ χεῖλη λεπτά· σῶμα ἰσχνόν· κνήμας παχείας· μηροὺς πλαδαροὺς, χεῖρας μακράς και σαρκώδεις· ἀναπνοὴν ἀσθενῆ και φωνὴν ὀξεῖαν.

15. Ὁ **ΑΝΑΙΑΗΣ** ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς ὑγροὺς, τὸ βλέμμα ἀναποφασιστοὺς και αὐθαδές· τὰ χεῖλη συνεσταλμένα και λίαν εὐκινήτα· τὴν φωνὴν διαπεραστικὴν· ἀναπνοὴν ὑψηλὴν και θορυβώδη· λαιμὸν καλῶς ἐνηρωμένον· κνήμας και πόδας ὀλίγον βραχίονας· γόνατα εἰσέχοντα και ἐνίοτε προσκρούμενα· βᾶδισμα μαλθακῶδες· θέσεις δὲ δυσάρεστους και ἀσχήμονας.

16. Ὁ **ΙΣΧΥΡΟΣ** ἔχει τὴν κεφαλὴν μεγάλην και πρὸς τὸν αὐχένα ἐκτεταμένην· λαιμὸν βραχέον· τρίχας μελαίνας· τὸ βλέμμα ἀρρενωπὸν· τοὺς ὀφθαλμούς λάμποντας· βλεφαρίδας εὐθείας· ὄφρυς τραχείας και τοξοειδείς· ὦτα μεγάλα τετράγωνα· μέτωπον εὐρὺ ἀρρυτίδωτον· βίνα λίαν ἀνάλογον· σῶμα μέγα μετὰ χεῖλέων λεπτῶν και κατακλιόντων πρὸς τὰς γωνίας τοῦ στόματος· φωνὴν εὐχρον· ἀναπνοὴν ταχεῖαν· βραχίονας μακροὺς και μυῶδεις· ὠμοπλάτας και ὀσφῦν στερεάς· γαστροκνημίας χονδράς· βᾶξιν και στήθος πλατέα και μαλλιάρα· κνήμας καλῶς ἐνηρωμένας και μαλλιάρας· πόδας και πτέρνας βραχέας.

17. Ὁ **ΑΝΑΡΕΙΟΣ** ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς φλογεροὺς, τὸ βλέμμα λοξὸν συνήθως· τὰς ὄφρυς τοξοειδείς και συχνά ἀνασπώμενας· τὰς τρίχας ξανθὰς ἢ μελαίνας, οὔτε λείας δὲ οὔτε οὐλας, καταπιπτούσας ἐπὶ τοῦ μετώπου εἰς μικροὺς ὀξεῖς ἰούλους· σιαγόγιον ὀξύ· λαιμὸν μυῶδη· βᾶξιν και στήθος πλατέα και ἔρρω-

μένα χεῖρας μεγάλας και νευρώδεις.

18. Ὁ **ΥΠΕΡΨΑΝΟΣ** ἔχει τὰς ὄφρυς τοξοειδείς και τὰς ἀνασπᾶ σταθερῶς· τοὺς ὀφθαλμούς μεγάλους, λαμπροὺς και ἀεικινήτους· τὸν λαιμὸν εὐθύν, και τὴν κεφαλὴν ἀνορθωμένην· τοὺς δακτύλους μακροὺς και ἰσχυροὺς· τὸ βᾶδισμα ἀργὸν και σοβαρόν· και ὅλος φαίνεται οἶωνεῖ ἐπίζητῶν θαυμαστάς ἑαυτοῦ.

19. Ὁ **ΜΙΚΡΟΥΧΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μικρὸν, τοὺς ὀφθαλμούς μεγάλους, τὰ βλέφαρα εὐκινήτα, τὰ μέλη λεπτοφυῆ, τὰς ἀρθρώσεις λεπτάς, τὸ σῶμα μικροφυῆς, τὸ μέτωπον κυκλικόν, τὴν λαλίαν ἰσχυρὰν, τὸ στήθος στενὸν και τὰς πλευράς μικράς· βαδίζει δὲ ταχέως, και ἂν αἰφνιδίως τὸν σταματίσῃ τις, φοβεῖται και τὸ πρόσωπόν του μακραίνει και ὠχρῆ.

20. Ὁ **ΜΕΓΑΛΟΥΧΟΣ** ἔχει τὴν κεφαλὴν μετρίου μεγέθους και ὀλίγον τι στενὴν κατὰ τοὺς κροτάφους· τρίχας ἐρυθροξάνθους, καταπιπτούσας ἐπὶ τοῦ μακροῦ και τετραγώνου μετώπου του· ὀφθαλμούς οἰνώδεις ἢ μέλανας και διαπύρους· βλέμμα εὐάρεστον· βίνα ταπεινὴν μὲν κατὰ τὴν παρὰ τὸ μέτωπον ρίζαν της, πλατεῖαν δὲ και στρογγύλην κατὰ τὴν ἄκραν· στόμα μέγα μετὰ χεῖλέων λεπτῶν και συμπιπτόντων ἀλλήλοις· φωνὴν χονδρὴν και κενὴν· λαλίαν στερεάν· βᾶδισμα ἀργόν· λαιμὸν καλῶς ἀνάλογον· ὀσφῦν εὐρείαν· ὠμοπλάτας ἐλαφρῶς κυρτάς και κινουμένας κατὰ τὸ βᾶδισμα.

21. Ὁ **ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μικρὸν, τοὺς ὀφθαλμούς μακροὺς, καμμιόντας και δειλοὺς· τὰ μέλη ἰσχνά· βᾶδισμα ἐσπευσμένον· βᾶξιν κυφὴν· χρῶμα πελιδνόν· ὠμοπλάτας συνεσταλμένας πρὸς τὸ στήθος· σῶμα σαθρόν και εὐθραυστον· φωνὴν ἀσθενῆ, ὀξεῖαν και παραπονετικὴν· τρέμει δὲ συναιτῶν τινα ὑπὸ φόβου μή τις τὸν κλέψῃ ἢ τῷ ζητήσῃ χάριν τινά.

22. Ὁ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ** ἔχει τὸ μέτωπον τε-

τράγωνον· τὰς τρίχας προβαίνουσας ἐπὶ τὸ μέτωπον· τοὺς ὀφθαλμούς μεγάλους και ἀνοικτούς· λαιμὸν και τράχηλον μαλλιάρους· ὠμοπλάτας διεσπικυίας· τὴν βᾶξιν βραχέαν· βραχίονας μακροὺς· δακτύλους ὀλίγον τι ἀνακαμπτομένους· πόδας μεγάλους και καλῶς ἐνηρωμένους· φωνὴν δὲ ἄξεστον και δύσκαμπτον.

23. Ὁ **ΟΡΓΙΟΣ** ἔχει τὸ μέτωπον κυκλωτέρως, περιωρισμένον και χθαμαλὸν ἐν τῷ μέσῳ· τὰς τρίχας ἐρυθρωπάς· τὴν γενειάδα πυκνὴν· πρόσωπον στρογγύλον και εὐχρουν· ὄφρυς εὐρείας και σχολιάς· τὰς φλέβας τῶν κροτάφων ἐξωγκωμένας· βίνα ὀξεῖως καταλήγουσαν· ὀδόντας εὐθεῖς και ὀξεῖς· φωνὴν ἰσχυρὰν, καθημένην και ἐνίοτε ὀξεῖαν· λαιμὸν χονδρὸν μὲ φλέβας ἐξωγκωμένας· ὀφθαλμούς πυρρῶς, μεγάλους και αὐστηροὺς· σῶμα καλῶς ἀνάλογον· ὠμοπλάτας εὐρείας και διεσπῶσας ἀλλήλων· ἄκρα ἰσχυρά· βᾶδισμα δὲ ἄνισον και ἐσπευσμένον.

24. Ὁ **ΠΡΑΟΣ** ἔχει τὴν κόμην πλατεῖαν και ἀπαλὴν ξανθοῦ χρυσιζόντος χρώματος· τὰς ὄφρυς μακράς και ἡρέμα τοξοειδείς· ὀφθαλμούς μέλανας ἢ χρώματος θαμβοῦ· βλέμμα ἀτενές και βραδύ, σάρκας παχείας και μαλθακάς, φωνὴν γλυκείαν, λαλίαν σιγανὴν, ἀνάστημα μέτριον και καλῶν ἀναλογιῶν· βᾶδισμα ἡσυχον.

25. Ὁ **ΛΑΓΝΟΣ** ἔχει τὰς τρίχας σπανίας, τὰ ὦτα μικρά, τὴν βίνα κενὴν ἐνδοθεν, στρογγύλην κατὰ τὴν ρίζαν και σιμὴν κατὰ τὴν ἄκραν· παρείας συνεσταλμένας, πρόσωπον γελόν, ὀφθαλμούς μεγάλους, λάμποντας και στεγνοὺς, ἀσελγῶς δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἀνεστραμμένους· ὁ κύκλος τῆς κόρης εἶνε πρασινωπὸς πρὸς τὰ κάτω, ἢ δὲ ἱρίς μέλαινα· ἐνίοτε δὲ ὁ κύκλος αὐτὸς εἶνε γαλανός, ἢ δὲ ἱρίς κυανῆ βαθέως· στήθος και κοιλίαν μαλλιάρα· στήθος εὐρὺ και ἰσχνόν· χεῖρας δὲ, μῆροι και κνήμαι

μικρά και μαλλιάραι' τὸ δὲ κάτω τῆς κνήλης ἰσχυρόν.

26. Ὁ **ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μέτριον τὰς διαστάσεις, ἐρυθρὰ δὲ και ὠχρεῖάν εὐκόλως ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ἀνοικτοὺς, λάμποντας, ὑγροὺς και ἀσθενεῖς τὴν ὕψαισιν ἔχει τὰς τρίχας συνηθέστερον ξανθὰς, τὰς παρειὰς και τοὺς κροτάφους ὀλίγον τι σαρκώδεις, τὸ βλέμμα του δὲ, ἡ φωνή, ἡ ἔσσις και τὸ βᾶδισμά του φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς συγκινήσεως και δειλίας.

27. Ὁ **ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον ὑπόξανθον, τὸ στόμα λίαν μέγα, τοὺς ὀδόντας μακροὺς, ὀξεῖς και μικρὸν τι προεκβάλλοντας, τὸν λαιμὸν παχύν, τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεκαλυμμένους και ὑπερύθρους' βλέφαρα παχέα, κόρας εὐκινήτους, τὸ βλέμμα περιεργον και ἐνεργητικόν' τὰς χεῖρας ἰσχνὰς και κακομόρφους' τὸ σῶμα ἐν γένει ξηρόν, τὴν δὲ φωνὴν ὑψηλήν.

28. Ὁ **ΟΙΝΟΦΑΥΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μικρὸν και κροκοειδὲς τὸ χρῶμα, τὰς παρειὰς σαρκώδεις και εὐχρῶς' τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς, ὑγροὺς, εὐκινήτους, μεγάλους και ἐνίοτε ἀνεστραμμένους πρὸς τ' ἄνω' τὰ βλέφαρα παχέα' τὸ στήθος πλατὺ και ἰσχνόν' τοὺς σπονδύλους τῆς ῥάχως προεξέχοντας, τὴν ἀναπνοὴν ἰσχυρὰν και ἐσπευσμένην,

29. Ὁ **ΑΝΑΙΔΗΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον πλατὺ και κλινόν' τοὺς ὀφθαλμοὺς μεγάλους, ζωηροὺς, στεγνοὺς, ἐπιστεφομένους δὲ δι' ὀφρύων μακρῶν και ἐκτοξεύοντας βλέμμα ἀναιδές' τὴν ῥίνα κυρτὴν πρὸς τὴν ῥίζαν και παχυνομένην μέχρι τῆς ἄκρας' τὰς τρίχας πυρρὰς και συσπιαζούσας κεφαλὴν ὀξεῖαν' τὸ στήθος παχὺ και ἄτριχον' κνήμας χονδράς' τὸν γέλωτα θορυβώδη και χυδαῖον και τὸ βᾶδισμα ταχὺ και θρασύ.

30. Ὁ **ΜΕΤΡΙΟΦΡΩΝ** ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς, μέλανας, ὑγροὺς και μετριῶς εὐκινήτους' τὸ μέτωπον ὀμαλόν, τὰ ὄτα κεχω-

ματισμένα, τὸ σῶμα κλινόν, τὴν φωνὴν ἰσχυρὰν, τὴν λαλίαν βραδείαν και τὸ βᾶδισμα σταθερόν.

31. Ὁ **ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ** ἔχει τὰς τρίχας μελαγχροῖνας, τὸ μέτωπον βαρὺ και προέχον, τὰς ὀφρῦς ἐνούμενας, τοὺς ὀφθαλμοὺς χαίνους και ἀθύμους' τὰ βλέφαρα ἐκτεταμένα, τὸ βλέμμα σκεπτικόν, τὸ πρόσωπον ἰσχνόν, τὴν φωνὴν ἀσθενῆ και παραπονετικὴν, τὸ βᾶδισμα ἀργόν.

32. Ὁ **ΧΑΡΙΕΙΣ** ἔχει τὸ μέτωπον σαρκώδες και γλυκὺ, τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς και ὑγροὺς, τὸ βλέμμα ἄπορον, τὸ πρόσωπον εὐάρεστον, τὴν φωνὴν εὐχάριστον, τὸ βᾶδισμα ἥσυχον.

33. Ὁ **ΨΕΥΤΗΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον σαρκώδες, τὴν ῥίνα πλατεῖαν κατὰ τὸ μέσον και κλίνουσαν κατὰ τὴν ῥίζαν' ἔχει τὸ μείδιωμα κᾶπως σαρκαστικόν, τὴν λαλίαν ταχεῖαν και τὴν φωνὴν λεπτήν' τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐργηγῶρους και συνήθως μηλίζοντας τὸ χρῶμα περὶ τὴν κόρην' τὰς δὲ ὀφρῦς κλινούσας ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

34. Ὁ **ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μετριῶς ἀνάλογον, τοὺς κροτάφους και τὰς παρειὰς σαρκώδεις, τὴν ῥίνα ἀδιάκριτον, τὴν φωνὴν ἐνίοτε ὀξεῖαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς, πράους, κυανοὺς ἢ μέλανας, ἐστεμμένους δὲ δι' ὀφρύων τοξοειδῶν' τὰς τρίχας λεπτὰς και τὸ βᾶδισμα ἐπίχαρι.

35. Ὁ **ΚΟΛΑΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον μέτριον, τὸ μέτωπον ὀμαλόν, ὑψηλόν και γαληνιαῖον' τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς και εὐκινήτους, χρώματος δὲ τὸ συνηθέστερον πρασινωποῦ' φωνὴν πειστικὴν και εὐχάριστον' ὄσφον εὐκαμπτον, χεῖρας και πόδας λεπτοὺς, βᾶδισμα ἀνετον, τὸ σῶμα φύσει κεκλιμένον, και τὸ μείδιωμα πρόχειρον.

36. Ὁ **ΦΘΟΝΕΡΟΣ** ἔχει τὸ πρόσωπον ἐπίπεδον και ὠχρόν, τὰ παρειὰς ἰσχνὰς, τὰ ὄτα

στενὰ και μακρὰ, τὰς ὀφρῦς κατακλινούσας πρὸς τοὺς κροτάφους, τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους και μικροὺς, τὸ βλέμμα λοξόν, τὸ στόμα μέγα, τοὺς ὀδόντας μακροὺς, ὀξεῖς και ξανθίζοντας, τὰς ὠμοπλάτας συνεσταλμένας πρὸς τὸν θώρακα, τοὺς βραχίονας βραχεῖς, τὸ σῶμα ἄθλιον, τὴν φωνὴν σιγανὴν και ὀξεῖαν, τὸ βᾶδισμα ἀργόν.

37. Ὁ **ΑΣΕΒΗΣ** ἔχει τοὺς κροτάφους κοίλους, τὰς ὀφρῦς πυκνὰς και συνενούμενας' τὸ στόμα ἐσχισμένον και περικλειόν ὀδόντας μακροὺς, ἰσχυροὺς και ὀξεῖς' τοὺς ὀφθαλμοὺς μικροὺς και ἐγκοίλους, ἢ τούναντιον μεγάλους, εὐκινήτους, λίαν ἀνοικτοὺς και λάμποντας' τὰ βλέφαρα ἀναστρέφονται πρὸς τὰ ἄνω και τὸ βλέμμα του ἐκφράζει θρασύτητα και ὕβριν' ἔχει τὴν φωνὴν ὑψηλὴν και τὸ βᾶδισμα βέβαιον.

38. Ὁ **ΕΛΕΗΜΩΝ** ἔχει τὸ πρόσωπον ὠραῖον και ἐπιχαρίτως εὐχρῶν' τοὺς ὀφθαλμοὺς γελόντας και ὑγροὺς' τὰ βλέφαρα νωχελῶς καταπίπτοντα ὑπὸ μέτωπον εὐρὺ και ἐξάστερον και ὑπ' ὀφρῦς συμπεπυκνωμένας' τὴν ῥίνα εὐμορφον με ῥόθωνας ἐντεταμημένους' τὴν φωνὴν γλυκεῖαν και τὸ βᾶδισμα εὐάρεστον.

39. Ὁ **ΠΑΙΚΤΗΣ** ἔχει τὰς τρίχας πυκνὰς, ἴσας και μελαίνας, τὴν γενειάδα ἄφθονον και τοὺς κροτάφους καλῶς ὑπὸ τριχῶν καλυπτομένους' τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, ἀνεστραμμένους, μεγάλους και ὀλίγον τι ἐρυθροὺς' ἢ ἐπασχόλησις δὲ εἶνε ἐξωγραφημένη εἰς τὸ βλέμμα του και εἰς τὸ βᾶδισμά του.

40. Ὁ **ΦΑΥΑΡΟΣ** ἔχει ὠραία χααρακτηριστικά, μέτωπον μέγα, ὄτα εὐθεῖα και μακρὰ, παρειὰς μεγάλας, χρῶμα ὠχρόν' τὴν ῥίνα εὐθεῖαν ἢ πλατεῖαν κατὰ τὸ μέσον' τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνεστραμμένους, μεγάλους και ὀλίγον τι ἐρυθροὺς' τὸ σιαγόγιον στρογγύλον, τὰς χεῖρας στρεβλὰς με δακτύλους μακροὺς και λεπτοὺς' τὰς πλευρὰς παχείας' τὴν κοιλίαν μαλλιάρην,

τὴν φωνὴν καθαρὰν, τὴν ὀμιλίαν ζωηρὰν και τὸ βᾶδισμα βιαστικόν.

(Ἐκ τῶν τοῦ ΛΑΒΑΤΕΡ).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Ἐν Σοφοκλέους Ἀντιγόνη στίχ. 49, ἡ Ἰσμήνη μαθούσα ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς διανοεῖται νὰ θάψῃ τὸν νεκρὸν τοῦ Πολυνεΐκου, παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ συλλογισθῇ ὅτι ἀπέθανε μὲν κακῶς ὁ πατήρ και ἡ μήτηρ, ἐφόνευσαν δὲ ἀλλήλους οἱ ἀδελφοί. Εἶτα ἐπάγει :

Νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ λειμμένα σκόπει
ὄσφ κάκιστ' ὀλούμεθα ἢ νόμου βία
ψῆφον τυράνων ἢ κράτη παρέξιεν.
Ἄλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτε
ἔφημεν ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα
ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεθ' ἐκ κρείσσονων
και ταῦτ' ἀκούειν κᾶτι τῶν δ' ἀλγίονα.

Οἱ τέσσαρες τελευταῖοι στίχοι τοῦ παρατεθέντος τεμαχίου ἔγειναν πέτρα σκανδάλου παρὰ τοῖς κριτικοῖς, οἵτινες πολυειδεῖς ἐπένοησαν ἐρμηνίας.

Οἱ μὲν ἐρμηνεύουσι λ. χ. χρὴ εἰδέναι τοῦτο μὲν ὅτι γυναῖκες ἔφημεν ὡς ἀχουμένα πρὸς ἄνδρας' ἔπειτα δὲ ὅτι (οὔνεκα) ἀρχόμεθα ἐκ κρείσσονων ὥστε και ταῦτα ἀκούειν κτλ. Ὁ δὲ ἡμέτερος Μιστριώτης παραδέχεται (ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Ἀντιγόνης σελ. 81 σχ. 4) τὸ μὲν ὅτι εἰδικόν, τὸ δὲ οὔνεκα αἰτιολογικόν. Οὕτως ὅμως ἢ ἄλλως ἢ σύνταξις τοῦ πρώτου χωλαίνει, διότι ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ ἡ γελοία ἔκφρασις « ἔφμεν γυναῖκες ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχομένα » τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Μιστριώτης ζητεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ διατεινόμενος ὅτι ἐν τῷ γυναῖκες ἔφμεν ὑπάρχει ἰδέα τις προπαρασκευῆς, δι' ἣν ἡ ἔκφρασις αὕτη συνετάχθη ὡς τὸ παρασκευάζεσθαι ἐν τῇ φράσει παρεσκευάζοντο ὡς ναυμαχῆσαντες. Αὕτη ἡ ἐρμηνεία εἶνε γνωστὴ εἰς τοὺς φιλολόγους' ἔνεκα ὅμως

τῶν δυσκολιῶν τῆς ἐκφράσεως *γυναῖκες ἔφυ-
μεν* ὡς οὐ *μαχουμένα* δὲν ἀρέσκει. Τινὲς δὲ
τῶν ἐκδοτῶν δίδουσι αὐτὴν ὡς πιθανὴν τινα
ὁμολογοῦντες ὅτι ἡ θεραπεία εἶναι « ἐπωδὴ
πρὸς τομῶντι πῆματι », πεποιθότες δὲ ὅτι
ἔχει ἀνάγκην διορθώσεως τὸ χωρίον.

Ἄν τις μελετήσῃ ἐπιμελῶς θὰ ἴδῃ ὅτι τὸ
χωρίον τοῦτο, ἀποτελούμενον ὑπὸ τεσσάρων
στίχων, εἶναι εἰς δύο ἴσα μέρη διηρημένον
ἀμφότερα δὲ τὰ μέρη εἶναι ὅμοια πρὸς ἄλλη-
λα οὐχὶ μόνον ὡς πρὸς τὸ μέγεθος, ἀλλὰ καὶ
ὡς πρὸς τὴν νοῦν, διότι ἀμφότερα εἶναι συμ-
βουλή, καὶ ἡ αὐτὴ συμβουλή, ἐν μὲν τῷ πρῶ-
τῳ ἀφορῶσα εἰς τὴν ῥύθμισιν τοῦ ἐννοεῖν, ἐν
δὲ τῷ δευτέρῳ εἰς τὴν τοῦ πράξαι. Τί παρά-
δοξον νὰ ἔχωσιν ἀμφότερα καὶ τὴν αὐτὴν κα-
τασκευὴν.

Ἄν τοῦτο ὑποθέσωμεν, δυοῖν θάτερον ἢ
πρέπει τὸ οὐνεκα νὰ ἦναι εἰδικὸν διὰ νὰ ἰσο-
δυναμῇ πρὸς τὸ ὅτι εἰδικόν, ἢ τὸ ὅτι νὰ ἐκ-
ληφθῇ αἰτιολογικῶς διὰ νὰ ἦναι ἰσοδύναμον
πρὸς τὸ οὐνεκα τὸ αἰτιολογικόν. Ἄλλ' ἐν τῇ
πρώτῃ περιστάσει ἀπαντᾷ ἡ ἐκφρασις *ἔφυμεν*
ὡς περὶ ἧς εἵπομεν. Ἄς ἴδωμεν νῦν πῶς θὰ
ἔχῃ ὁ λόγος ἂν παραδεχθῶμεν τὸ ἀντίστροφον,
ἦτοι *ὅτι=διότι*.

Θὰ ὑποθέσωμεν πρῶτον ὅτι τὸ ἐννοεῖν δὲν
ἔχει ἀντικείμενον καὶ σημαίνει ὅτι περίπου
καὶ τὸ « ἔχω τὴν γνώμην » παρὰ Ξενοφῶντι
ἐν Ἀναβ. 1. 3. 6., ὥστε νὰ γίνηται συμπλη-
ρούμενος ὁ λόγος ἐννοεῖν οὕτως ὡς οὐ μα-
χουμένα.

Ἴδου λοιπὸν ἡ κατασκευὴ Ἐρῆ, τοῦτο μὲν,
ὅτι γυναῖκες ἔφυμεν, ἐννοεῖν ὡς οὐ μαχουμέ-
να πρὸς ἄνδρας, ἔπειτα δὲ, οὐνεκα ἀρχόμεθα
οὐ κρείσσωνων, καὶ ταῦτ' ἀκούειν, καὶ τῶν
δ' ἀλγίονα. Ἐκ τοῦ χρῆ ἐξαρτῶνται τὰ ἀπα-
ρέμματα ἐννοεῖν—ἀκούειν συνδεδόμενα διὰ
τοῦ τοῦτο μὲν—ἔπειτα δέ. Ἐκάτερον δὲ
τούτων αἰτιολογεῖται διὰ μιᾶς αἰτιολογικῆς

προτάσεως. Ἡ δὲ ἐννοια εἶναι ἡ ἐξῆς· « Ἀνάγ-
κη εἶναι πρῶτον μὲν, διότι εἴμεθα γυναῖκες,
νὰ σκεπτόμεθα ὡς μὴ δυνάμεναι νὰ πολεμή-
σωμεν πρὸς ἄνδρας, ἔπειτα δὲ, ἐπειδὴ ἀρχό-
μεθα ὑπὸ ἰσχυροτέρων (ἀνδρῶν δηλ.) καὶ εἰς
ταῦτα νὰ ὑποτασσώμεθα καὶ εἰς ἔτι ἀλγιστό-
τερα τούτων. » Πρὸς ταύτην τὴν ἐρμηνείαν
συμφωνεῖ καὶ ἡ ἐν στίχ. 71 πικρὰ ἀπόκρισις
τῆς Ἀντιγόνης· Ἰσθ' ὅποιά σοι δοκεῖ—σκέ-
πτου ὡς σοι φαίνεται καλόν.

Τὸ χωρίον τοῦ Ξενοφῶντος ἔχει οὕτω· « Ὡς
ἐμοῦ οὐν ἰόντος ὅποι καὶ ὑμεῖς, οὕτω τὴν γνώ-
μην ἔχετε ». Τὸ δὲ Σοφόκλειον ἴσως οὕτω ἐν
τῇ νῦν λαλουμένῃ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐρμην-
ευθῆ· « Ἐπειδὴ εἴμεθα γυναῖκες, πρέπει ὅταν
κάμνωμεν σχέδια, νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν
θὰ πολεμήσωμεν πρὸς ἄνδρας. Παρ' αὐτῷ τῷ
Ξενοφῶντι τὸ ἐννοεῖν ὁδὸν φαίνεται ἰσοδυνα-
μοῦν πρὸς τὸ σχεδιάζειν πορείαν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐμὴ γνώμη περὶ τοῦ χωρίου
τούτου. Ἴσως δὲ εἶναι ζητήσεως ἄξιον ἂν ἦναι
εἰδικῆς ἢ αἰτιολογικῆς προτάσεως ἢ ἀμφοτέ-
ρων ἰδία ἢ ὑπέρβασις *γυναῖχ'* ὅτε ἀντὶ ὅτι
γυναῖκες, καὶ προσέτι ἂν τὸ τοῦτο μὲν, ὅπερ
οἱ ἐκλαμβάνοντες τὸ ὅτι ὡς εἰδικὸν δύνανται
νὰ θεωρῶσι καὶ ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐννοεῖν,
εἶναι δυνατὸν ἀνεξαρτήτως τιθέμενον νὰ ταχ-
θῇ μετὰ τρεῖς λέξεις. Ἄλλὰ τοῦτο τὸ ἔργον
εἶναι τοῦ ἔχοντος πρόχειρον ἐν Σοφόκλειον
λεξικόν, ἢ συντακτικόν τι τῶν διαλέκτων
πληρέστερον τοῦ ἐμοῦ.

Α. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΑ ΚΑΤ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΓΥΜΝΟΣΟΦΙΣΤΑΣ.

Ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπιδραμῶν τὴν Ἰνδικὴν
πολλοὺς τῶν κατ' αὐτὴν ἡγεμόνων κατέστη-
σεν ὑποτελεῖς ἑαυτῷ σατράπης, ὄρκους λα-
βῶν πίστεως παρ' αὐτῶν καὶ ὑποταγῆς. Ἄλλ'

οἱ γυμνοσοφισταί, Ἴνδοι φιλόσοφοι, οὗς σήμερον
καλοῦσι Βραχυμᾶνας, βαρέως φέροντες τοῦ ἔ-
θνους αὐτῶν τὴν ὑποδούλωσιν, παρόρμων ἀ-
παύτως τοὺς ἡγεμόνας τούτους εἰς ἀποστα-
σίαν καὶ μάλισα ἀνέπεισαν τὸν ἡγεμόνα Σάβ-
βαν εἰς φοβερὰν καὶ δεινὴν ἐπανάστασιν, ἣτις
πολλῶν δεινῶν καὶ δυστυχημάτων ἐγένετο
πρόξενος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Τῶν γυμνοσο-
φιστῶν τούτων τοὺς μᾶλλον ἐνόχους καὶ μᾶλ-
λον δεινοὺς ὄντας περὶ τὴν διαλεκτικὴν καὶ
βραχυλόγους δέκα συλλαβῶν ὁ Ἀλέξανδρος,
ἐπρόβαλεν εἰς ἕκαστον αὐτῶν ἐρωτήσεις δυσ-
κόλους, εἰπὼν, ὅτι θὰ φονεύσῃ πρῶτον τὸν
μὴ ὀρθῶς ἀποκριθέντα, ἔπειτα ἐφεξῆς οὕτω
καὶ τοὺς ἄλλους· τὸν δὲ μᾶλλον ἠλικιωμένον
ἐξ αὐτῶν διέταξε νὰ κρίνῃ αὐτός. Ὁ πρῶτος
λοιπὸν, ἐρωτηθεὶς τίνας νομίζει ὅτι εἶνε πε-
ρισσότεροι, οἱ ζῶντες ἢ οἱ ἀποθανόντες; ἀπε-
κρίθη, οἱ ζῶντες, διότι οἱ ἀποθανόντες δὲν
ὑπάρχουσι πλέον. Ὁ δὲ δεύτερος ἐρωτηθεὶς
ἂν ἡ γῆ ἢ ἡ θάλασσα τρέφῃ θηρία μεγα-
λῆτερα; ἀπεκρίθη, ἡ γῆ, διότι ταύτης μέρος
εἶνε ἡ θάλασσα. Ὁ δὲ τρίτος, ἐρωτηθεὶς,
ποῖον εἶνε τὸ πλέον πανοῦργον ζῶον; ἐκεῖνο,
εἶπε τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώρισεν ὁ ἄνθρωπος μέ-
χρι τοῦδε. Ὁ δὲ τέταρτος, ἐρωτηθεὶς πρὸς
τίνα σκοπὸν παρεκίνησε τὸν Σάββαν εἰς ἀπο-
στασίαν, σκοπεύων, ἀπεκρίθη, νὰ τὸν κάμω
ἢ νὰ ζήσῃ καλῶς, ἢ ν' ἀποθάνῃ καλῶς. Ὁ δὲ
πέμπτος ἐρωτηθεὶς, τί νομίζει ὅτι ἔγεινε πρό-
τερον ἡ ἡμέρα ἢ ἡ νύξ; ἡ ἡμέρα, εἶπε, κατὰ
μίαν ἡμέραν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀλέξανδρος ἐθαύ-
μασε διὰ τὸ ἀκατάληπτον τῆς ἀποκρίσεως,
οὗτος προσέθηκεν, ὅτι τῶν ἀκατάληπτων ἐ-
ρωτήσεων ἀνάγκη νὰ ἦνε ἀκατάληπτοι καὶ
αἱ ἀποκρίσεις. Στραφεὶς λοιπὸν ὁ βασιλεὺς
πρὸς τὸν ἔκτον, ἠρώτησε αὐτὸν, πῶς δύναται
τις νὰ ἀγαπᾶται πολὺ; οὗτος δ' ἀπήντησεν,
ἂν πολὺ καλὸς ᾖ, δὲν ἦνε φοβερός. Ὁ δ' ἑ-
βδομος ἐρωτηθεὶς, πῶς δύναται τις νὰ γείνη

ἐξ ἀνθρώπου θεός; ἐάν, εἶπε, πράξῃ τι, ὅπερ
δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος.
Ὁ δὲ ὄγδοος ἐρωτηθεὶς ποῖον εἶνε ἰσχυρό-
τερον, ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος; ἀπεκρίθη ὅτι
ἰσχυρότερα εἶνε ἡ ζωὴ, καθ' ὃ φέρουσα τό-
σα πολλὰ κακά. Ὁ δὲ ἐννατος ἐρωτηθεὶς
μέχρι τίνος ὁ ἄνθρωπος ζῆ καλῶς; μέχρις οὗ,
ἀπεκρίθη, δὲν νομίζει τὸν θάνατον καλλίτε-
ρον τῆς ζωῆς. Τότε δὲ σρέψας ὁ Ἀλέξανδρος
πρὸς τὸν δέκατον, τὸν δικαστὴν, διέταξεν αὐ-
τὸν ν' ἀποφανθῆ· ἐπειδὴ δὲ οὗτος εἶπεν ὅτι ὁ
εἰς ἀπῆντησε χειρότερον τοῦ ἄλλου. Λοιπὸν,
εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, σὺ πρῶτος θὰ ἀποθάνῃς
τοιαύτην ἐπιφέρων κρίσιν. « Ὅχι βέβαια, ἀ-
πεκρίθη οὗτος, ὦ βασιλεῦ, ἐάν σὺ δὲν ψευ-
σθῆς εἰπὼν, ὅτι θὰ φονεύσῃς, πρῶτον ἐκεῖνον
ὅστις ἤθελεν ἀποκριθῆ κάκιστα. Ἄλλ' ὅμως
ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἀλέξανδρος, χαρίσας τὴν
ζωὴν.

Πρὸς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐνδόξους γυμνοσοφι-
στάς καὶ ἡσύχως διάγοντας ἐν τοῖς ἀναχω-
τηρίοις τῶν ἐπεμφεν ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ὀνη-
σίκρατον, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ ἔλθωσι πρὸς
αὐτόν. Ἦτο δὲ ὁ Ὀνησίκρατος φιλόσοφος κυ-
νικός, συμμαθητῆς τοῦ Διογένηος. Καὶ καθ' ὃ
λέγεται, ὁ μὲν γυμνοσοφιστῆς Καλανὸς λίαν
ὕβριστικῶς καὶ τραχέως διέταξε τὸν Ὀνησίκρα-
τον ν' ἀπεκδυθῆ τὸν χιτῶνα, καὶ γυμνὸς ν' ἀ-
κροᾶται τῶν λόγων αὐτοῦ· διότι ἄλλως δὲν
θὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, οὔτε καὶ ἂν ἔλθῃ
ἀπεσταλμένος παρὰ τοῦ Διός. Ὁ δὲ Δάνδαμις
πραότερος ἐφάνη, καὶ ἀκούσας προσεκτικῶς
ὅσα ὁ Ὀνησίκρατος περὶ Σωκράτους, καὶ Πυ-
θαγόρου, καὶ Διογένηος, ἐξέθηκεν, εἶπεν, ὅτι
οἱ ἄνδρες οὗτοι φαίνονται εἰς αὐτόν, ὅτι ὑ-
πῆρξαν μὲν εὐφύεις, ἀλλ' ὅτι διήγαγον τὸν
βίον, πολὺ αἰσχυρόμενοι τοὺς νόμους. Ἄλλοι
δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Δάνδαμις οὗτος οὐδὲν τι
ἄλλο εἶπε πρὸς τὸν Ὀνησίκρατον εἰς ἀπάντη-
σιν ἢ τοῦτο μόνον: « Τίνος ἕνεκα λοιπὸν ὁ Ἀ-

λέξανδρος ἦλθεν ἐνταῦθα, διανύσας τοσαύτην ὁδόν; » Ἐπίσειεν ὁ ἡγεμὼν Ταξίλης τὸν Καλανὸν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἐκκαλεῖτο δὲ οὗτος Σφίνης· ἐπειδὴ δὲ ἠσπάζετο πάντας τοὺς συναντῶντας προσαγορεύων αὐτοὺς πάντοτε διὰ τοῦ κ α λ ἐ, σημαίνοντος Ἰνδιστὶ τὸ χ α τ ρ ε, ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Καλανός. Οὗτος δὲ λέγεται, ὅτι καὶ τὸ περὶ τῆς ἐξουσίας παράδειγμα ἔδειξε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον. Ἀποθέσας δηλαδὴ εἰς τὴν γῆν δέρμα ξηρὸν καὶ καταζαρωμένον, ἐπάτησε τὸ ἄκρον αὐτοῦ· τὸ δὲ δέρμα, πιεσθὲν εἰς ἓν μέρος, ἀνεσηκώθη ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη· καὶ τοῦτο ἔδεικνυς γινόμενον, πατῶν τὸ δέρμα ἀλληλοδιαδόχως καθ' ἓν τῶν ἄκρων, καὶ περιελθὼν αὐτὸ ὅλον κύκλοθεν, ἕως οὗ πατήσας τὸ δέρμα κατὰ μεσῆς, ἔμεινε τοῦτο ἐντελῶς ἤρεμον καὶ ἀμετακίνητον. Ἐσκόπει δὲ διὰ τῆς παραστάσεως ταύτης ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ὄφειλε πρὸ πάντων τὰ μεσαῖα μέρη τοῦ κράτους του νὰ πιέζῃ, καὶ ὄχι νὰ ἀποπλανᾶται μακρὰν εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΟΜΝΗΜΟΝΩΝ.

Μητροδώρος ὁ φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ κυνικοῦ Διογέους, διστείνεται ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσας ὀμίλιας εἶχε ἀκούσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Κῦρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Περσίας ἐνεθυμεῖτο τὰ ὀνόματα τριάκοντα χιλιάδων ἐκ τῶν στρατιωτῶν του, ὁ δὲ μέγας βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Βιθυνίας Μιθριδάτης, ὅστις ἐβασίλευεν ἐπὶ εἴκοσι δύο διαφόρων ἐθνῶν, ἐλάλει εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὴν γλῶσσαν του, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ διαρρηνέα.

Ὁ Καρμίδας ἐνεθυμεῖτο ὀλόκληρα βιβλία τὰ ὁποῖα ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας καὶ ἠδύνατο ἐπομένως νὰ τὰ εἴπῃ ἐκ στήθους.

Ὁ δὲ Ἰούλιος Καίσαρ ὑπηγόρευε συγχρότως δέκα ἐπιστολάς εἰς τοὺς γραμματεῖς του, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν σειρὰν οὐδεμιᾶς.

Ὁ Σενέκας ἐνεθυμεῖτο ἕως δύο χιλιάδας λέξεις κατὰ σειρὰν, τὰς ἐπαναλαμβάνανε καθ' ἓν τάξιν τὰς εἶχε ἀκούσει, ἠδύνατο δὲ νὰ ἐπανάβῃ καὶ διακοσίους στίχους ἅπαξ ἀκούσας αὐτοὺς ἀναγινωσκομένους.

Ὁ Σιμπλικίος εἶχε τοσοῦτο μνημονικόν, ὥστε ἠδύνατο ν' ἀπαγγείλῃ ἐκ στήθους ὅλην τὴν Αἰνειάδα.

Ἐν Παρισίοις δὲ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατώκει Κορσικανός τις σπουδάζων τὴν νομικὴν. Τοῦτον εἶχε γείτονα ὁ Μαρκαντώνιος Μουρέτος, ὅστις θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν μνήμην αὐτοῦ, περὶ ἧς πάντες ὠμίλου καταπεπληγμένοι, τῷ εἶπεν ὀνόματα λατινικὰ, ἑλληνικὰ, βάρβαρα, σημαντικὰ ἐννοίας ἢ ἀσήμαντα πάντη, τοσαῦτα τὸν ἀριθμὸν, ὥστε πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐβαρύνθησαν πλέον ἀκούοντες, μόνον δὲ ὁ Κορσικανὸς ἐζήτηε νέα ἀκόμη. Πάντες ἐνόμιζον ἀδύνατον τὸ ὅτι ἤθελε κατορθῶσαι νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν σωρὸν τοῦτον τῶν λέξεων ἀλλ' ὁ νέος σπουδαστής, προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἔδαφος καὶ σκεφθεὶς ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἤρχισεν ἐπαναλαμβάνων αὐτὰς ἐλευθέρως καὶ οὐ μόνον ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς τελευταίας μέχρι τῆς πρώτης. Ὁμολόγει δὲ ὁ ἴδιος ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ μέχρι τριάκοντα χιλιάδας λέξεων καὶ ὅτι ἐνεθυμεῖτο πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει πρὸ ἐνὸς ἔτους.

Ὁ Πίνδαρος δὲν ἀπηξίου νὰ συμβουλευῆται τὴν Κόρινναν, ἧτις ἐδιδάχθη μετ' αὐτοῦ τὴν ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Ἡσίοδου. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡμέραν τινὰ ὁ ποιητὴς οὗτος ἐπαδαψίλευσεν ἀφειδῶς τὰ ἐπίθετα ἐν μιᾷ ὥδῃ του, ἡ Κόριννα τῷ εἶπεν — Ἐλαβες σάκκον σπόρου ὅπως σπείρῃς ἄγρον, καὶ ἀντὶ νὰ σπείρῃς διὰ τῆς χειρὸς ἐκένωσας τὸν σάκκον διὰ μιᾶς.